Mărturisirea de credință de la Westminster

Adunarea în EDINBURGH, 27 august 1647, dimineața. Ședința 23.

Act de aprobare a MĂRTURISIRII de CREDINȚĂ.

FIIND o Mărturisire de Credință pentru Bisericile lui Dumnezeu din cele trei regate partea cea mai de seamă a acelei uniformități în religie pe care, prin Legământul Solemn și Liga, suntem datori să ne străduim a o dobândi: Și fiind, în consecință, o Mărturisire de Credință convenită de Adunarea Teologilor întrunită la Westminster, cu asistența comisarilor Bisericii Scoției; care Mărturisire a fost trimisă de comisarii noștri de la Londra comisarilor Bisericii întruniți la Edinburgh în ianuarie trecut și a fost în această Adunare citită public în întregime de două ori, examinată și cumpănită; fiind de asemenea tipărite copii ale ei, pentru ca să poată fi cercetată în amănunt de toți membrii acestei Adunări, cărora li s-a făcut deseori înștiințare publică să-și înfățișeze îndoielile și obiecțiile, dacă aveau vreunele: Și fiind menționata Mărturisire, după cuvenita ei examinare, găsită de Adunare întru totul potrivită cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu nimic contrară doctrinei, închinării, disciplinei și guvernării primite ale acestei Biserici. Și, în sfârșit, fiind atât de necesar și atât de mult dorit ca menționata Mărturisire să fie, cu toată sârguința și graba cu putință, aprobată și așezată în ambele regate, ca parte principală a uniformității urmărite în religie și ca mijloc deosebit pentru suprimarea mai eficace a multor erori și erezii primejdioase ale acestor vremuri; Adunarea Generală, prin urmare, după o matură deliberare, consimte la menționata Mărturisire și o aprobă, în ce privește adevărul materiei ei (judecând-o cât se poate de ortodoxă și întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu); și, de asemenea, în ce privește

punctul uniformității, consimțind din partea noastră ca ea să fie o Mărturisire de Credință comună pentru cele trei regate. Adunarea, de asemenea, Îl binecuvântează pe Domnul și recunoaște cu mulțumire marea Lui milostivire, prin aceea că o Mărturisire de Credință atât de excelentă a fost pregătită și convenită până aici în ambele regate; ceea ce privim ca pe o mare întărire a adevăratei religii reformate împotriva vrăjmașilor ei comuni. Dar, pentru ca intenția și înțelesul nostru să nu fie greșit înțelese în unele puncte, prin prezenta se declară și se dispune în mod expres: Că nemenționarea în această Mărturisire a diferitelor feluri de ofițeri și adunări bisericești nu va aduce niciun prejudiciu adevărului lui Hristos în aceste puncte, care urmează să fie exprimat pe deplin în Directoriul de guvernare. Se mai declară: Că Adunarea înțelege unele părți ale articolului al doilea din capitolul al treizeci și unulea numai despre bisericile neașezate sau neconstituite în privința guvernării: Și că, deși în asemenea biserici un sinod de slujitori și alte persoane potrivite poate fi convocat prin autoritatea și numirea magistratului, fără nicio altă chemare, pentru a se consulta și a se sfătui cu ei în chestiuni de religie; și deși, de asemenea, slujitorii lui Hristos, fără delegare din partea bisericilor lor, se pot, de la ei înșiși și în virtutea slujbei lor, întruni sinodal în asemenea biserici încă neconstituite, totuși niciunul dintre acestea nu trebuie făcut în bisericile constituite și așezate; magistratul fiind totdeauna liber să se sfătuiască cu sinoade de slujitori și prezbiteri conducători, care se întrunesc prin delegare din partea bisericilor lor, fie în mod ordinar, fie, fiind convocate prin autoritatea lui, în mod ocazional și *pro re nata* : fiind, de asemenea, liber a se aduna sinodal, atât *pro re nata*, cât și la vremurile ordinare, prin delegare din partea bisericilor, prin puterea intrinsecă primită de la Hristos, ori de câte ori este necesar pentru binele Bisericii să se adune astfel, în cazul în care magistratul, spre paguba Bisericii, își reține sau își refuză consimțământul; după ce mai întâi i s-a înfățișat, prin umilă cerere, necesitatea adunărilor ocazionale.

A. KER.

CAROL I. Parl. 2. Sesiunea 2. Legea 16.

Act privind CATEHISMELE, MĂRTURISIREA de CREDINȚĂ și ratificarea lor.

În EDINBURGH, 7 februarie 1649.

STĂRILE Parlamentului, acum întrunite în această a doua Sesiune a celui de-al doilea Parlament trienal, în virtutea unui Act al Comitetului Stărilor, care avea putere și autoritate de la ultimul Parlament pentru convocarea Parlamentului, după ce au cumpănit cu seriozitate Catehismele, și anume cel Mare și cel Mic, împreună cu Mărturisirea de Credință, cu trei Acte de Aprobare a acestora de către comisarii Adunării Generale, prezentate lor de comisarii menționatei Adunări Generale, ratifică și aprobă menționatele Catehisme, Mărturisirea de Credință și Actele de Aprobare a acestora, așa cum au fost înfățișate; și poruncesc ca ele să fie înregistrate, publicate și puse în practică.

1. Despre Sfânta Scriptură

I. Cu toate că revelația naturii, lucrările creației și ale providenței mărturisesc atât de mult despre bunătatea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, încât oamenii rămân fără scuze;[1] totuși ele nu sunt suficiente ca să ofere acea cunoaștere a lui Dumnezeu, și a voii Lui, care este necesară pentru mântuire.[2] De aceea, Domnul a găsit plăcere ca, în perioade de timp diferite și în moduri diferite, să Se reveleze pe Sine, și să-Și declare voia față de Biserica Sa;[3] și după aceea, pentru o mai bună păstrare și răspândire a adevărului, și pentru o înrădăcinare și susținere a Bisericii împotriva depravării umane, și a uneltirilor vrăjmașe ale Satanei și ale lumii, să le încredințeze pe acestea pentru a fi scrise:[4] fapt care face Sfintele Scripturi să fie pe deplin necesare, [5] întrucât modalitățile anterioare prin care Dumnezeu Își revela voia față de poporul Lui au încetat.[6]

1. *Romani 1:19,20. Romani 2:14,15. Psalmi 19:1-3. Romani 1:32. Romani 2:1.* ***2.*** *1 Corinteni 1:21. 1 Corinteni 2:13,14.* ***3.*** *Evrei 1:1.* ***4.*** *Proverbele 22:19-21.*

Matei 4:2. Isaia 8:19,20. Matei 4:7. Matei 4:20. ***5.*** *2 Timotei 3:15. 2 Petru 1:19.* ***6.*** *Evrei 1:1,2.*

II. Sub numele de Sfânta Scriptură, sau Cuvântul lui Dumnezeu scris, sunt cuprinse acum toate cărțile Vechiului și Noului Testament, care sunt acestea: Vechiul Testament: Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri, Deuteronomul, Iosua, Judecătorii, Rut, 1 Samuel, 2 Samuel, 1 Împărați, 2 Împărați, 1 Cronici, 2 Cronici, Ezra, Neemia, Estera, Iov, Psalmii, Proverbele, Eclesiastul, Cântarea Cântărilor, Isaia, Ieremia, Plângerile lui Ieremia, Ezechiel, Daniel, Osea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mica, Naum, Habacuc, Țefania, Hagai, Zaharia, Maleahi. Noul Testament: Matei, Marcu, Luca, Ioan, Faptele Apostolilor, Romani, 1 Corinteni, 2 Corinteni, Galateni, Efeseni, Filipeni, Coloseni, 1 Tesaloniceni, 2 Tesaloniceni, 1 Timotei, 2 Timotei, Tit, Filimon, Evrei, Iacov, 1 Petru, 2 Petru, 1 Ioan, 2 Ioan, 3 Ioan, Iuda, Apocalipsa. Toate acestea fiind date prin insuflarea lui Dumnezeu, ca să fie regula credinței și a vieții.[7]

7. *Luca 16:29. Luca 16:31. Efeseni 2:20. 2 Timotei 3:16.*

III. Nefiind inspirate divin, cărțile numite în mod obișnuit Apocrife nu fac parte din canonul Scripturii și, prin urmare, nu au nicio autoritate în biserica lui Dumnezeu, nici nu pot fi acceptate sau folosite mai mult decât sunt orice alte scrieri omenești.[8]

8. *Luca 24:27. Luca 24:44. Romani 3:2. 2 Petru 1:21.*

IV. Sfânta Scriptură cere credință și ascultare, dar autoritatea ei nu depinde de mărturia vreunui om sau a Bisericii, ci în totalitate de Dumnezeu (care este El Însuși Adevărul), Autorul acesteia și, de aceea, trebuie primită și ascultată, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.[9]

9. *2 Petru 1:19. 2 Petru 1:21. 2 Timotei 3:16. 1 Ioan 5:9. 1 Tesaloniceni 2:13.*

V. Noi putem fi influențați și convinși de mărturia Bisericii în a dobândi o atitudine de înaltă reverență față de Sfânta Scriptură.[10]

De altfel, caracterul ceresc al conținutului ei, eficiența doctrinei, maiestatea stilului, armonia tuturor părților, scopul ei pe de-a-ntregul (care este să Îi dea toată gloria lui Dumnezeu), descoperirea completă pe care o face singurei căi de mântuire a omului, alături de multe alte caracteristici incomparabile, și de întreaga ei perfecțiune, sunt argumente prin care se dovedește din plin că Sfânta Scriptură este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, convingerea și asigurarea noastră deplină cu privire la adevărul infailibil și autoritatea ei divină vin în urma lucrării lăuntrice a Duhului Sfânt, care mărturisește prin și despre Cuvânt în inimile noastre.[11]

10. *1 Timotei 3:15.* ***11.*** *Isaia 59:21. Ioan 16:13,14. 1 Corinteni 2:10-12. 1 Ioan 2:20. 1 Ioan 2:27.*

VI. Tot sfatul lui Dumnezeu privitor la lucrurile necesare glorificării Lui, mântuirii omului, credinței și vieții, este fie prezentat explicit în Scriptură, fie dedus din Scriptură ca implicații pozitive și necesare: acestora nu trebuie niciodată adăugat nimic, nici prin noi revelații ale Duhului, nici prin tradițiile oamenilor.[12] Cu toate acestea, noi recunoaștem că iluminarea lăuntrică a Duhului lui Dumnezeu este necesară pentru o înțelegere aducătoare de mântuire asupra lucrurilor care sunt revelate în Cuvânt.[13] De asemenea, există anumite aspecte care privesc închinarea înaintea lui Dumnezeu și conducerea Bisericii, lucruri firești acțiunii și comunității umane, care trebuie rânduite prin lumina naturii, și prudența creștină, după regulile generale ale Cuvântului, care trebuie respectate întotdeauna.[14]

12. *2 Timotei 3:15-17. Galateni 1:8,9. 2 Tesaloniceni 2:2 .* ***13.*** *Ioan 6:45. 1 Corinteni 2:9-12.* ***14.*** *1 Corinteni 11:13,14. 1 Corinteni 14:26. 1 Corinteni 14:40.*

VII. Nu toate lucrurile din Sfânta Scriptură sunt la fel de simple în ele însele, și de asemenea nu sunt la fel de clare tuturor oamenilor.[15] Totuși, acele lucruri care sunt esențiale de știut, de crezut și de respectat pentru mântuire sunt atât de clar expuse și explicate într-un loc sau altul din Sfânta Scriptură, încât nu doar cei

învățați, ci și cei fără școală pot ajunge, folosind mijloace obișnuite, la un nivel suficient al înțelegerii acestor lucruri.[16]

15. *2 Petru 3:16.* ***16.*** *Psalmi 119:105. Psalmi 119:130.*

VIII. Vechiul Testament scris în limba ebraică (limba maternă a poporului lui Dumnezeu din vechime) și Noul Testament scris în limba greacă (limba cea mai răspândită la vremea scrierii acestuia) au fost inspirate direct de Dumnezeu, și au fost păstrate pure de-a lungul veacurilor prin grija Sa deosebită și prin providența Sa. Prin urmare, ele sunt autentice,[17] astfel încât, oricând există controverse religioase, Biserica trebuie să apeleze la ele ca fiind autoritatea finală de soluționare a controverselor.[18] Însă aceste limbi originale nu sunt cunoscute de toți oamenii lui Dumnezeu, care au dreptul și dorința de a studia Sfânta Scriptură, și cărora le este poruncit să o citească și să o cerceteze în frică de Dumnezeu.[19] De aceea, Vechiul și Noul Testament trebuie traduse în limba obișnuită, nativă, a fiecărui popor la care ele ajung,[20] astfel încât, având Cuvântul lui Dumnezeu locuind pe deplin în toți, oamenii să se închine lui Dumnezeu într-o modalitate acceptabilă,[21] și prin răbdarea și mângâierea Scripturii, ei să capete nădejde.[22]

17. *Matei 5:18.* ***18.*** *Faptele Apostolilor 15:15. Isaia 8:20. Ioan 5:39-46.* ***19.*** *Ioan 5:39.* ***20.*** *1 Corinteni 14:6-9. 1 Corinteni 14:12,24. 1 Corinteni 14:27,28.* ***21.*** *Coloseni 3:16.* ***22.*** *Romani 15:4.*

IX. Regula infailibilă pentru interpretarea Sfintei Scripturi este Scriptura însăși. De aceea, atunci când există o întrebare cu privire la sensul deplin și adevărat al oricărui pasaj [sau parte] din Scriptură (care nu este multiplu, ci unul singur), acel sens trebuie căutat și cunoscut în lumina altor pasaje din Scriptură, care vorbesc mai clar despre acel subiect.[23]

23. *2 Petru 1:20,21. Faptele Apostolilor 15:15,16.*

X. Judecătorul suprem prin care trebuie soluționate toate controversele religioase, și prin care trebuie examinate toate deciziile conciliilor, toate opiniile scriitorilor, toate doctrinele

omenești și toate duhurile particulare, nu poate fi altul decât Duhul Sfânt, care vorbește în Sfânta Scriptură, și pe ale cărui verdicte suntem chemați să ne bizuim.[24]

24. *Matei 22:29. Matei 22:31,32. Efeseni 2:20. Faptele Apostolilor 28:25.*

2. Despre Dumnezeu și despre Sfânta Treime

I. Există un singur[25] Dumnezeu viu și adevărat,[26] care este infinit în ființă și perfecțiune,[27] un Duh absolut pur,[28] invizibil,[29] fără trup, părți[30] sau patimi;[31] neschimbător,[32] nemărginit,[33] etern,[34] de nepătruns,[35] atotputernic,[36] absolut înțelept,[37] absolut sfânt,[38] absolut liber,[39] complet absolut.[40] El face toate lucrurile după sfatul voii Sale neschimbătoare și în întregime neprihănite,[41] pentru gloria Lui.[42] El este perfect iubitor,[43] plin de har, milă, îndelungă răbdare, bogat în bunătate și adevăr, iertând nelegiuirea, fărădelegea și păcatul.[44] El îi răsplătește pe aceia care Îl caută cu sârguință,[45] dar în același timp este drept pe deplin și groaznic în judecățile Sale,[46] urând toate păcatele[47] și care nu-l va socoti nevinovat cu niciun chip pe cel ce este vinovat.[48]

25. *Deuteronom 6:4. 1 Corinteni 8:4-6.* ***26.*** *Ieremia 10:10.* ***27.*** *Iov 11:7-9.* ***28.*** *Ioan 4:24.* ***29.*** *1 Timotei 1:17.* ***30.*** *Deuteronom 4:15,16.* ***31.*** *Faptele Apostolilor 14:15,16.* ***32.*** *Maleahi 3:6.* ***33.*** *1 Împăraților 8:27.* ***34.*** *Psalmi 90:2. 1 Timotei 1:17.* ***35.*** *Psalmi 145:3.* ***36.*** *Geneza 17:1. Apocalipsa 4:8.* ***37.*** *Romani 16:27.* ***38.*** *Isaia 6:3. Apocalipsa 4:8.* ***39.*** *Psalmi 115:3.* ***40.*** *Exod 3:14.* ***41.*** *Efeseni 1:11.* ***42.*** *Proverbele 16:4. Romani 11:36.* ***43.*** *1 Ioan 4:8,16.* ***44.*** *Exod 34:6,7.* ***45.*** *Evrei 11:6.* ***46.*** *Neemia 9:32,33.* ***47.*** *Psalmi 5:5,6.* ***48.*** *Naum 1:2,3. Exod 34:7.*

II. Dumnezeu are toată viața,[49] slava,[50] bunătatea,[51] fericirea[52] în și prin El Însuși; El este unic în ființă, atotsuficient în și prin Sine,

independent de orice creatură a Sa,[53] neprimind vreo glorie de la acestea,[54] ci demonstrându-Și propria glorie în ele, prin ele, către ele și peste ele. Doar El este izvorul oricărei ființe, din care, prin care și pentru care sunt toate lucrurile.[55] El are stăpânirea absolută și suverană asupra tuturor, putând face orice dorește prin ele, pentru ele sau către ele.[56] În fața Lui, toate lucrurile sunt descoperite și clare,[57] cunoașterea Lui fiind infinită, fără greșeală și independentă de ființele create,[58] astfel încât pentru El nimic nu este condiționat sau incert.[59] El este absolut sfânt în toate sfaturile Sale, în toate lucrările Sale, și în toate poruncile Sale.[60] Îngerii, oamenii și orice alte creaturi Îi datorează toată închinarea, slujirea și supunerea pe care El dorește să le ceară de la acestea.[61]

49. *Ioan 5:26.* ***50.*** *Faptele Apostolilor 7:2.* ***51.*** *Psalmi 119:68.* ***52.*** *1 Timotei 6:15. Romani 9:5.* ***53.*** *Faptele Apostolilor 17:24,25.* ***54.*** *Iov 22:2,3.* ***55.*** *Romani 11:36.* ***56.*** *Daniel 4:25. Daniel 4:35. Apocalipsa 4:11. 1 Timotei 6:15.* ***57.*** *Evrei 4:13.* ***58.*** *Romani 11:33,34. Psalmi 147:5.* ***59.*** *Exod 11:5. Faptele Apostolilor 15:18.* ***60.*** *Psalmi 145:17. Romani 7:12.* ***61.*** *Apocalipsa 5:12-14.*

III. În unitatea Dumnezeirii sunt trei Persoane, de o singură substanță, putere și eternitate: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.[62] Tatăl nu Se trage din nimeni, El nu este născut și nici nu purcede din ceva anume. Fiul este veșnic născut din Tatăl.[63] Duhul Sfânt purcede veșnic de la Tatăl și de la Fiul.[64]

62. *Matei 3:16,17. Matei 28:19. 2 Corinteni 13:14.* ***63.*** *Ioan 1:14. Ioan 1:18.* ***64.*** *Ioan 15:26. Galateni 4:6*
.

3. Despre hotărârile eterne ale lui Dumnezeu

I. Din veșnicii, Dumnezeu a hotărât, prin sfatul perfect înțelept și sfânt al voii Sale, de bunăvoie și fără posibilitatea de schimbare, tot ceea ce trebuie să se întâmple.[65] Cu toate acestea, El a făcut acest lucru așa încât Dumnezeu nu este nici autorul păcatului,[66] nici nu încalcă voința oamenilor, și nici nu sunt eliminate astfel libertatea și condiționalitatea cauzelor secundare, ci mai degrabă acestea sunt întărite.[67]

65. *Efeseni 1:11. Romani 9:15. Romani 9:18. Romani 11:33. Evrei 6:17.* ***66.*** *Iacov 1:13. 1 Ioan 1:5.* ***67.*** *Matei 17:12. Ioan 19:11. Faptele Apostolilor 2:23. Faptele Apostolilor 4:17-28. Proverbele 16:33.*

II. Cu toate că Dumnezeu cunoaște orice ar putea să se întâmple sau se va întâmpla în toate circumstanțele imaginabile,[68] totuși El nu a hotărât nimic pentru că El a prevăzut acel lucru în viitor, sau pentru că acel lucru s-ar fi întâmplat [oricum] în anumite circumstanțe.[69]

68. *1 Samuel 23:11,12. Matei 11:21,23. Faptele Apostolilor 15:18.* ***69.*** *Romani 9:13. Romani 9:11. Romani 9:16. Romani 9:18.*

III. Prin hotărârea lui Dumnezeu și cu scopul manifestării gloriei Sale, unii oameni și îngeri[70] sunt predestinați la viața veșnică, iar alții sunt hotărâți dinainte pentru moartea veșnică.[71]

70. *1 Timotei 5:21. Matei 25:41.* ***71.*** *Romani 9:22,23. Efeseni 1:5,6. Proverbele 16:4.*

IV. Acești îngeri și oameni, predestinați și hotărâți mai dinainte, sunt desemnați individual și ireversibil, iar numărul lor este atât de sigur și de bine definit, încât el nu poate fi nici crescut și nici diminuat.[72]

72. *Ioan 13:18. 2 Timotei 2:19.*

V. Pe aceia dintre oameni care sunt predestinați la viața [veșnică], Dumnezeu, înainte de întemeierea lumii, potrivit cu planul Său veșnic și neschimbător, și după sfatul Său tainic și buna plăcere a voii Sale, i-a ales în Hristos, pentru gloria veșnică,[73] numai

datorită harului Său liber și a dragostei Sale, fără nicio precunoaștere a credinței, a faptelor bune, sau a perseverării în vreunul din ei, sau a oricărui alt lucru din om, drept condiții sau cauze care să-L determine s-o facă;[74] și toate sunt pentru lauda harului Său glorios.[75]

73. *Efeseni 1:4. Efeseni 1:9. Efeseni 1:11. Romani 8:30 . 2 Timotei 1:9. 1 Tesaloniceni 5:9.* ***74.*** *Romani 9:11. Romani 9:13. Romani 9:16. Efeseni 1:4. Efeseni 1:9.* ***75.*** *Efeseni 1:6. Efeseni 1:12.*

VI. Așa cum Dumnezeu i-a rânduit pe cei aleși pentru glorie, tot așa, prin planul etern și absolut liber al voii Sale, a rânduit mai dinainte și toate mijloacele pentru aceasta.[76] De aceea, cei ce sunt aleși, căzuți fiind în Adam, sunt răscumpărați de Hristos,[77] sunt chemați eficace la credința în Hristos de Duhul Lui, care lucrează la timpul potrivit, sunt îndreptățiți, înfiați, sfințiți[78] și păstrați de puterea Lui, prin credință, pentru mântuire.[79] Nimeni altcineva în afară de cei aleși nu este răscumpărat de Hristos, chemat eficient, îndreptățit, înfiat, sfințit și mântuit.[80]

76. *1 Petru 1:2. Efeseni 1:4,5. Efeseni 2:10. 2 Tesaloniceni 2:13.* ***77.*** *1 Tesaloniceni 5:9,10. Tit 2:14.* ***78.*** *Romani 8:30. Efeseni 1:5. 2 Tesaloniceni 2:13.* ***79.*** *1 Petru 1:5.* ***80.*** *Ioan 17:9. Ioan 6:64,65. Romani 8:28-39. Ioan 10:26. Ioan 8:47. 1 Ioan 2:19.*

VII. În privința celorlalți oameni, Dumnezeu a găsit cu cale, după sfatul de nepătruns al voii Sale, prin care El dă sau Își înfrânează mila după cum dorește, pentru gloria puterii Sale suverane asupra făpturilor create de El, să-i treacă cu vederea și să-i rânduiască pentru necinste și mânie din cauza păcatului lor, pentru lauda dreptății Sale glorioase.[81]

81. *Matei 11:25,26. Romani 9:17,18. Romani 9:21,22. 2 Timotei 2:19,20. 1 Petru 2:8.*

VIII. Doctrina acestei mare taine a predestinării trebuie utilizată cu prudență și grijă specială,[82] astfel încât oamenii, ascultând de voia lui Dumnezeu descoperită în Cuvântul Său, și supunându-se

ei, să fie siguri de alegerea lor veșnică prin certitudinea chemării lor eficace.[83] Astfel, această doctrină trebuie să promoveze lauda, reverența și admirația față de Dumnezeu,[84] să încurajeze umilința și sârguința, și să le aducă o bogată mângâiere tuturor celor care se supun în mod sincer Evangheliei.[85]

82. *Romani 9:20. Romani 11:33. Deuteronom 29:29.* ***83.*** *2 Petru 1:10.* ***84.*** *Efeseni 1:6.* ***85.*** *Romani 11:5,6. Romani 11:20. 2 Petru 1:10. Romani 8:33. Luca 10:20.*

4. Despre creație

I. La început, a fost plăcut lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt,[86] ca, pentru manifestarea gloriei puterii, înțelepciunii și bunătății Sale eterne,[87] să creeze lumea din nimic și toate lucrurile din ea, atât pe cele vizibile cât și pe cele invizibile, în decurs de 6 zile, și toate acestea foarte bune.[88]

86. *Evrei 1:2. Ioan 1:2,3. Geneza 1:2. Iov 26:13. Iov 38:4.* ***87.*** *Romani 1:20. Ieremia 10:12. Psalmi 104:24. Psalmi 33:5,6.* ***88.*** *Evrei 11:3. Geneza 1:1-31. Coloseni 1:16.*

II. După ce Dumnezeu a făcut toate celelalte creaturi, El l-a creat pe om, bărbat și femeie,[89] cu suflete raționale și nemuritoare,[90] înzestrați cu cunoaștere, neprihănire și sfințenie adevărată, după chipul Lui.[91] Ei au avut Legea lui Dumnezeu scrisă în inimile lor [92] și puterea ca s-o împlinească,[93] dar cu posibilitatea de a alege să o încalce, fiind lăsați în libertatea propriei lor voințe schimbătoare.[94] Pe lângă Legea scrisă în inimile lor, ei au primit porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Atâta timp cât au ținut această poruncă, ei au fost fericiți în părtășia lor cu Dumnezeu,[95] și au avut stăpânire asupra celorlalte viețuitoare create.[96]

89. *Geneza 1:27.* ***90.*** *Geneza 2:7. Luca 23:43. Ecclesiast 12:7. Matei 10:28.* ***91.*** *Geneza 1:26. Coloseni 3:10. Efeseni 4:24.* ***92.*** *Romani 2:14,15.* ***93.***

Ecclesiast 7:29. ***94.*** *Geneza 3:6. Ecclesiast 7:29.* ***95.*** *Geneza 2:17.* ***96.*** *Geneza 1:26,28.*

5. Despre providența divină

I. Dumnezeu, Creatorul măreț al tuturor lucrurilor susține,[97] dirijează, dispune și guvernează toate creaturile, acțiunile și lucrurile,[98] de la cele mai mari până la cele mai neînsemnate,[99] prin providența Sa preasfântă și perfect înțeleaptă,[100] potrivit cu prescițiința Sa infailibilă[101] și cu sfatul liber și neschimbător al voii Sale,[102] spre lauda gloriei înțelepciunii, puterii, dreptății, bunătății și milei Sale.[103]

97. *Evrei 1:3.* ***98.*** *Daniel 4:34,35. Psalmi 135:6. Faptele Apostolilor 17:25,26. Faptele Apostolilor 17:28.* ***99.*** *Matei 10:29-31.* ***100.*** *Proverbele 15:3. Psalmi 104:24. Psalmi 145:17.* ***101.*** *Faptele Apostolilor 15:18. Psalmi 94:8-11.* ***102.*** *Efeseni 1:11. Psalmi 33:10,11.* ***103.*** *Isaia 63:14. Efeseni 3:10. Romani 9:17. Geneza 45:7.*

II. Cu toate că, în ceea ce privește prescițiința și hotărârea lui Dumnezeu, care este prima cauză, toate lucrurile se petrec în mod neschimbător și infailibil,[104] prin aceeași providență, El face ca lucrurile să se petreacă în conformitate cu natura cauzelor secundare, fie în mod necesar, fie liber, fie condiționat.[105]

104. *Faptele Apostolilor 2:23.* ***105.*** *Geneza 8:22. Ieremia 31:35. Exod 21:13. Deuteronom 19:5. 1 Împăraților 22:28,34. Isaia 10:6,7.*

III. În providența Sa obișnuită, Dumnezeu Se folosește de mijloace, [106] dar este liber să lucreze și fără ele,[107] dincolo de ele[108] sau împotriva lor, după plăcerea Lui.[109]

106. *Faptele Apostolilor 27:31. Faptele Apostolilor 27:44. Isaia 55:10,11.* ***107.*** *Osea 1:7. Matei 4:4. Iov 34:10.* ***108.*** *Romani 4:19-21.* ***109.*** *2 Împăraților 6:6. Daniel*

3:27.

IV. Atotputernicia, înțelepciunea de nepătruns și bunătatea infinită ale lui Dumnezeu sunt exprimate atât de pregnant în providența Sa, încât scopurile Sale suverane se extind chiar și peste căderea omului și peste toate celelalte păcate ale îngerilor și oamenilor.[110] Acest lucru nu constituie o simplă permisiune oferită lor,[111] ci într-un așa fel încât are cu sine o limitare perfect înțeleaptă și puternică, și prin alte mijloace îi rânduiește și guvernează[112] astfel încât acțiunile lor păcătoase să contribuie în final tot la împlinirea scopurilor Sale sfinte.[113] Cu toate acestea, în toate aceste lucruri, păcătoșenia acestor acțiuni provine în totalitate de la creaturi și nu de la Dumnezeu, care este pe deplin sfânt și neprihănit, astfel încât El nu este și nici nu poate fi autorul sau cel care este de acord cu păcatul.[114]

110. *Romani 9:32,33. 2 Samuel 24:1. 1 Cronici 21:1. 1 Împăraților 22:22,23. 1 Cronici 10:4.* ***111.*** *Faptele Apostolilor 14:16.* ***112.*** *Psalmi 76:10. 2 Împăraților 19:28.* ***113.*** *Geneza 50:20. Isaia 10:6,7. Isaia 10:12.* ***114.*** *Iacov 1:13. 1 Ioan 2:16. Psalmi 50:21.*

V. Dumnezeu, care este perfect înțelept, drept și plin de har, adesea Își lasă [chiar] propriii copii pentru o vreme să fie expuși la ispite felurite, și să fie afectați de stricăciunea inimilor lor. El face acest lucru pentru a-i disciplina pentru păcatele lor trecute, sau pentru a le arăta puterea ascunsă a corupției morale și a înșelăciunii existente încă în inimile lor, astfel încât să îi smerească prin aceste lucruri[115] și să îi aducă la o dependență mai apropiată și mai continuă de El pentru a căpăta susținere și pentru a-i face mai atenți pe viitor cu privire la ocaziile de a păcătui și pentru alte scopuri drepte și sfinte.[116]

115. *2 Cronici 32:25,26,31. 2 Samuel 24:1.* ***116.*** *2 Corinteni 12:7,8,9. Psalmi 77:1. Psalmi 77:10. Psalmi 77:12. Ioan 21:15,16.*

VI. În ceea ce îi privește pe oamenii răi și stricați, Dumnezeu, ca Judecător drept, îi întunecă și îi împietrește din cauza păcatelor

lor din trecut,[117] El nu numai că Își ascunde harul de la aceia care ar fi putut fi iluminați în înțelegerea lor și afectați în inima lor,[118] dar chiar uneori El retrage de la aceste persoane darurile pe care ei le aveau,[119] și îi lasă expuși la situații pe care corupția din ei le transformă în ocazii de a păcătui.[120] Mai mult, Dumnezeu îi lasă pradă poftelor lor proprii, ispitelor lumii și puterii Satanei,[121] astfel încât ei singuri se împietresc chiar și sub acele mijloace pe care Dumnezeu le folosește pentru a înmuia inimile altora.[122]

117. *Romani 1:24. Romani 1:26. Romani 1:28. Romani 11:7,8.* ***118.*** *Deuteronom 29:4.* ***119.*** *Matei 13:12. Matei 25:29.* ***120.*** *Deuteronom 2:30. 2 Împăraților 8:12,13.* ***121.*** *Psalmi 81:11,12. 2 Tesaloniceni 2:10-12.* ***122.*** *Exod 7:3. Exod 8:32. 2 Corinteni 2:15,16. 1 Petru 2:7,8.*

VII. După cum providența lui Dumnezeu ajunge în general să se exercite asupra tuturor ființelor, tot astfel El îngrijește de Biserica Sa într-un fel deosebit și conduce toate lucrurile spre binele Bisericii Sale.[123]

123. *1 Timotei 4:10. Amos 9:8,9. Romani 8:28. Isaia 43:14. Isaia 43:3-5.*

6. Despre căderea omului, păcat și pedepsirea păcatului

I. Primii noștri părinți, fiind ademeniți prin subtilitatea și ispita Satanei, au păcătuit, mâncând din fructul oprit.[124] Dumnezeu a permis păcatul lor, potrivit sfatului Său înțelept și sfânt, întrucât a fost scopul Său ca acest lucru să fie direcționat în final spre gloria Sa.[125]

124. *Geneza 3:13. 2 Cronici 11:3.* ***125.*** *Romani 11:32.*

II. Prin păcatul acesta, ei au căzut din starea lor originală de neprihănire și comuniune cu Dumnezeu,[126] și astfel au devenit morți în păcat[127] și pângăriți în întregime în toate părțile și

facultățile sufletului și trupului lor.[128]

126. *Geneza 3:6-8. Ecclesiast 7:29.* ***127.*** *Romani 3:23.* ***128.*** *Geneza 2:17. Efeseni 2:1.* ***129.*** *Geneza 6:5. Ieremia 17:9. Tit 1:15.*

III. Întrucât ei au fost rădăcina întregii omeniri, vinovăția acestui păcat le-a fost imputată tuturor,[130] așa încât aceeași moarte în păcat și aceeași natură stricată au fost transmise tuturor celor care i-au urmat prin naștere obișnuită.[131]

130. *Geneza 1:27,28. Geneza 2:16,17. Faptele Apostolilor 17:26.* ***131.*** *Psalmi 51:5. Geneza 5:3. Iov 14:4. Iov 15:14.*

IV. Din această stricăciune originală, prin care suntem lipsiți complet de capacitatea de a face bine,[132] fiind făcuți împotriva a tot ce este bun și îndreptați în totalitate către rău,[133] izvorăsc toate fărădelegile înfăptuite.[134]

132. *Romani 3:10-12. Romani 5:6. Romani 8:7. Romani 7:18. Coloseni 1:21.* ***133.*** *Geneza 6:5. Geneza 8:21. Romani 3:10-12.* ***134.*** *Iacov 1:14,15. Efeseni 2:2,3.*

V. De-a lungul vieții pământești, natura stricată a omului rămâne în cei care sunt regenerați.[135] Deși este iertată și dată morții prin Hristos, totuși atât natura aceasta coruptă cât și toate pornirile ei sunt cu adevărat și în realitate păcate.[136]

135. *1 Ioan 1:8-10. Romani 7:14. Romani 7:17,18.* ***136.*** *Romani 7:5. Romani 7:7,8.*

VI. Fiecare păcat, atât cel original cât și cel făptuit, fiind o încălcare a Legii neprihănite a lui Dumnezeu și îndreptat împotriva acesteia,[137] aduce cu el, prin natura lui, vinovăția asupra păcătosului,[138] prin care este expus fără scăpare mâniei lui Dumnezeu[139] și blestemului Legii,[140] și astfel supus morții,[141] cu toate nenorocirile spirituale,[142] temporare[143] și eterne[144] ale acesteia.

137. *1 Ioan 3:4.* ***138.*** *Romani 2:15. Romani 3:9.* ***139.*** *Efeseni 2:3.* ***140.*** *Galateni 3:10.* ***141.*** *Romani 6:23.*

142. *Efeseni 4:18.* ***143.*** *Romani 8:20. Plângerile 3:39.* ***144.*** *Matei 25:41. 2 Tesaloniceni 1:9.*

7. Despre legământul lui Dumnezeu cu omul

I. Distanța dintre Dumnezeu și creatura Lui (omul) este așa de mare încât, deși fiind ființe raționale, oamenii sunt datori să asculte de El ca de Creatorul lor, totuși aceștia n-ar putea niciodată beneficia de El ca binecuvântarea și răsplata lor, decât printr-un act voluntar de smerire din partea lui Dumnezeu, pe care El a găsit plăcut să îl exprime sub forma unui legământ.[145]

145. *Isaia 40:13-17. Iov 9:32,33. 1 Samuel 2:25. Psalmi 113:5,6. Psalmi 100:2,3. Iov 22:2,3. Iov 35:7,8. Faptele Apostolilor 17:24,25.*

II. Primul legământ făcut cu omul a fost un legământ al faptelor,[146] prin care lui Adam i se promitea viața și, prin el, urmașilor lui,[147] cu condiția ascultării perfecte și personale.[148]

146. *Galateni 3:12.* ***147.*** *Romani 10:5. Romani 5:12-20.* ***148.*** *Geneza 2:17. Galateni 3:10.*

III. După ce omul, prin căderea lui, s-a făcut incapabil de a obține viața pe baza acelui legământ, a fost plăcut Domnului să facă un al doilea legământ,[149] numit de obicei legământul harului. Prin acesta, El le oferă liber păcătoșilor viața veșnică și mântuirea prin Isus Hristos, cerând de la ei credință în El, ca să fie mântuiți,[150] și făgăduind să le dea tuturor acelora rânduiți pentru viața veșnică Duhul Său cel Sfânt, care să-i facă să dorească și să fie capabili să creadă.[151]

149. *Galateni 3:21. Romani 8:3. Romani 3:20,21. Isaia 42:6.* ***150.*** *Ioan 3:16. Marcu 16:15,16. Romani 10:6. Romani 10:9. Galateni 3:11.* ***151.*** *Ezechiel 36:26,27. Ioan 6:44,45.*

IV. Acest legământ al harului este prezentat frecvent în Scriptură prin numele unui testament, referindu-se la moartea lui Isus

Hristos, Autorul testamentului, și la moștenirea veșnică, împreună cu toate lucrurile care țin de ea și care sunt cuprinse în ea.[152]

152. *Evrei 9:15-17. Evrei 7:22. Luca 22:20. 1 Corinteni 11:25.*

V. Legământul acesta a fost administrat diferit pe vremea Legii față de vremea Evangheliei.[153] În perioada Legii, el a fost administrat prin făgăduințe, profeții, jertfe, circumcizie, mielul pascal, și alte simboluri și rânduieli date poporului evreu, toate arătând înainte spre Hristosul care urma să vină.[154] Ele erau, pentru acea vreme, suficiente și eficace, prin lucrarea Duhului, ca să îi instruiască și să îi zidească pe cei aleși în credința în Mesia cel făgăduit,[155] prin care aveau iertarea deplină a păcatelor și mântuire veșnică. Acesta este denumit Vechiul Testament.[156]

153. *2 Corinteni 3:6-9.* ***154.*** *Evrei 8:1-13. Evrei 9:1-28. Evrei 10:1-39. Romani 4:11. Coloseni 2:11,12. 1 Corinteni 5:7.* ***155.*** *1 Corinteni 10:1-4. Evrei 11:13. Ioan 8:56.* ***156.*** *Galateni 3:7-9. Galateni 3:14.*

VI. În perioada Evangheliei, când Hristos, Substanța [legământului], [157] a fost arătat, rânduielile prin care a fost administrat acest legământ sunt predicarea Cuvântului și administrarea sacramentelor Botezului și Cinei Domnului,[158] care, deși mai puține ca număr și administrate cu mai multă simplitate și cu mai puțină strălucire exterioară, totuși, în ele, se prezintă într-o deplinătate, dovadă și eficacitate spirituală mai mari,[159] pentru toate popoarele, atât Evrei cât și Neamuri.[160] Acesta este denumit Noul Testament.[161] De aceea, nu există două legăminte ale harului, diferite în substanță, ci unul și același, sub diferite dispensații.[162]

157. *Coloseni 2:17.* ***158.*** *Matei 28:19,20.* ***159.*** *Evrei 12:22-26.* ***160.*** *Matei 28:19. Efeseni 2:15-19.* ***161.*** *Luca 22:20.* ***162.*** *Psalmi 32:1. Galateni 3:14,16. Romani 3:21-23. Romani 3:30. Evrei 13:8.*

8. Despre Hristos Mijlocitorul

I. A fost plăcut lui Dumnezeu, în scopul Său veșnic, să-L aleagă și să-L rânduiască pe Domnul Isus, singurul Lui Fiu născut, să fie Mijlocitor între Dumnezeu și om,[163] să fie Profet,[164] Preot,[165] și Împărat,[166] Capul și Mântuitorul Bisericii Sale,[167] Moștenitorul tuturor lucrurilor[168] și Judecătorul lumii.[169] Din veșnicie, El I-a dat Domnului Isus Hristos un popor care să fie sămânța Sa.[170] La timpul cuvenit, acești oameni au fost răscumpărați, chemați, îndreptățiți, sfințiți și glorificați prin El.[171]

163. *Isaia 42:1. 1 Petru 1:19,20. Ioan 3:16. 1 Timotei 2:5.* ***164.*** *Faptele Apostolilor 3:22.* ***165.*** *Evrei 5:5,6.* ***166.*** *Psalmi 2:6. Luca 1:33.* ***167.*** *Efeseni 5:23.* ***168.*** *Evrei 1:2.* ***169.*** *Faptele Apostolilor 17:31.* ***170.*** *Psalmi 22:30. Isaia 53:10. Ioan 17:6.* ***171.*** *Isaia 55:4,5. 1 Timotei 2:6. 1 Corinteni 1:30.*

II. Fiul lui Dumnezeu, a doua Persoană a Trinității, fiind Dumnezeul adevărat și veșnic, de aceeași substanță și egal cu Tatăl, a luat, la împlinirea vremii, asupra Lui natura omului,[172] cu toate proprietățile ei esențiale și neputințele ei obișnuite, dar fără păcat.[173] El a fost zămislit prin puterea Duhului Sfânt în pântecele fecioarei Maria, fiind om, din natura ei.[174] Astfel, cele două naturi întregi, perfecte și distincte de Dumnezeu și om s-au alăturat inseparabil într-o singură Persoană, fără să implice conversia, compunerea sau amestecarea.[175] Această Persoană este astfel Dumnezeul cel adevărat și un om cu adevărat, totuși este un singur Hristos, singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om.[176]

172. *Ioan 1:1. Ioan 1:14. 1 Ioan 5:20. Galateni 4:4. Filipeni 2:6.* ***173.*** *Evrei 2:14-17. Evrei 4:15.* ***174.*** *Luca 1:27. Luca 1:35. Luca 1:31. Galateni 4:4.* ***175.*** *Luca 1:35. Coloseni 2:9. Romani 9:5. 1 Petru 3:18. 1 Timotei 3:16.* ***176.*** *Romani 1:3,4. 1 Timotei 2:5.*

III. Domnul Isus, având natura Sa umană unită cu cea divină, a fost sfințit și uns cu Duhul Sfânt fără măsură,[177] astfel că în El se găsesc toate comorile înțelepciunii și cunoașterii.[178] A fost plăcut

Tatălui ca toată plinătatea să locuiască în El,[179] astfel ca, fiind sfânt, fără cusur, nepătat și plin de har și adevăr,[180] El să fie echipat în mod perfect pentru a îndeplini slujba de Mijlocitor și Garant.[181] El nu Și-a luat singur această slujbă, ci a fost chemat la ea de către Tatăl Lui,[182] care de altfel a pus toată puterea și judecata în mâinile Fiului, și I-a poruncit să săvârșească această slujbă.[183]

177. *Psalmi 45:7. Ioan 3:34.* ***178.*** *Coloseni 2:3.* ***179.*** *Coloseni 1:19.* ***180.*** *Evrei 7:26. Ioan 1:14.* ***181.*** *Faptele Apostolilor 10:38. Evrei 7:22. Evrei 12:24.* ***182.*** *Evrei 5:4,5.* ***183.*** *Ioan 5:22. Ioan 5:27. Matei 28:18. Faptele Apostolilor 2:36.*

IV. Domnul Isus a împlinit slujba aceasta cu toată bunăvoința.[184] Pentru aceasta, El S-a născut sub Lege[185] și a împlinit-o în mod perfect.[186] De asemenea, El a îndurat cele mai groaznice chinuri nemijlocit în sufletul Lui[187] și cele mai dureroase suferințe în trup,[188] a fost crucificat și a murit,[189] a fost îngropat și a rămas sub puterea morții, dar n-a cunoscut putrezirea.[190] A treia zi a înviat dintre cei morți,[191] cu același trup în care a suferit,[192] cu care s-a și înălțat la Cer, unde stă la dreapta Tatălui Său,[193] mijlocind,[194] și de unde Se va întoarce ca să-i judece pe oameni și pe îngeri, la sfârșitul lumii.[195]

184. *Psalmi 40:7,8. Evrei 10:5. Ioan 10:18. Evrei 10:10 . Filipeni 2:8.* ***185.*** *Galateni 4:4.* ***186.*** *Matei 3:15. Matei 5:17.* ***187.*** *Matei 26:37,38. Matei 27:46. Luca 22:44.* ***188.*** *Matei 26:1-75. Matei 27:1-66.* ***189.*** *Filipeni 2:8.* ***190.*** *Faptele Apostolilor 2:23,24. Faptele Apostolilor 2:27. Faptele Apostolilor 13:37. Romani 6:9.* ***191.*** *1 Corinteni 15:3,4.* ***192.*** *Ioan 20:25. Ioan 20:27.* ***193.*** *Marcu 16:19.* ***194.*** *Romani 8:34. Evrei 7:25. Evrei 9:24.* ***195.*** *Matei 13:40-42. Romani 14:9,10.*

V. Domnul Isus, prin ascultarea Sa perfectă, și jertfa Lui, care, prin Duhul veșnic, au fost aduse o singură dată lui Dumnezeu, a împlinit în totalitate dreptatea Tatălui[196] și a obținut astfel nu

numai reconcilierea (sau împăcarea), ci și o moștenire veșnică în Împărăția Cerului, pentru toți cei aceia pe care Tatăl i-a dat Lui.[197]

196. *Romani 5:19. Evrei 9:14. Evrei 9:16. Evrei 10:14. Efeseni 5:2. Romani 3:25,26.* ***197.*** *Daniel 9:24,26. Coloseni 1:19,20.*

VI. Cu toate că lucrarea de răscumpărare a păcătoșilor n-a fost realizată de Hristos decât după întruparea Sa, totuși valoarea, eficiența și beneficiile ei au fost comunicate celor aleși din toate timpurile, în mod succesiv de la începutul lumii, în și prin acele făgăduințe, simboluri și jertfe, în care El a fost revelat și simbolizat a fi sămânța femeii care urma să zdrobească definitiv capul șarpelui, și ca Mielul junghiat de la întemeierea lumii, întrucât El este același ieri, și azi, și în veci.[198]

198. *Galateni 4:4,5. Geneza 3:15. Apocalipsa 13:8.*

VII. În această lucrare de mijlocire, Domnul Isus Hristos a acționat conform cu ambele naturi ale Sale, săvârșind ceea ce este potrivit pentru fiecare dintre ele.[199] Totuși, datorită unirii acestor naturi în Persoana Sa, uneori în Sfânta Scriptură ceea ce este potrivit pentru una dintre naturi este atribuit Persoanei numite prin cealaltă natură.[200]

199. *Evrei 9:14. 1 Petru 3:18.* ***200.*** *Faptele Apostolilor 20:28. Ioan 3:13. 1 Ioan 3:16.*

VIII. Tuturor acelora pentru care Hristos a obținut răscumpărarea, El o aplică și o comunică în mod sigur și eficace,[201] mijlocind pentru ei[202] și descoperindu-le tainele mântuirii în și prin Cuvânt,[203] convingându-i eficace prin Duhul să creadă și să se supună, și conducându-le inimile prin Cuvântul și prin Duhul Lui.[204] De asemenea, El învinge toți vrăjmașii lor prin atotputernicia și înțelepciunea Lui, utilizând metode și căi care sunt perfect consecvente cu providența Sa minunată și de nepătruns.[205]

201. *Ioan 6:37. Ioan 6:39. Ioan 10:15,16.* ***202.*** *Ioan 2:1,2. Romani 8:34.* ***203.*** *Ioan 15:13,15. Efeseni 1:7-9. Ioan 17:6.* ***204.*** *Ioan 14:16. Ioan 17:17. Romani 8:9,14.*

Romani 15:18,19. 2 Corinteni 4:13. Evrei 12:2. ***205.*** *Psalmi 110:1. 1 Corinteni 15:25,26.*

9. Despre voința liberă

I. Dumnezeu a înzestrat voința omului cu o asemenea libertate naturală, încât ea nu este nici forțată, nici determinată de o necesitate intrinsecă în facerea binelui sau răului.[206]

206. *Matei 17:12. Iacov 1:14. Deuteronom 30:19.*

II. În starea sa de inocență inițială, omul a avut libertatea și puterea să dorească și să facă ceea ce era bine și plăcut lui Dumnezeu.[207] Totuși, el a avut această libertate astfel încât era posibil să o piardă.[208]

207. *Ecclesiast 7:29. Geneza 1:26.* ***208.*** *Geneza 2:16,17. Geneza 3:6.*

III. Prin căderea în starea de păcat, omul a pierdut complet întreaga abilitate a voinței de a face orice bine spiritual care însoțește mântuirea.[209] Astfel, în starea naturală, omul este cu totul împotrivitor binelui spiritual[210] și mort în păcat.[211] El nu este capabil, prin propria tărie, să se convertească pe sine sau chiar să se pregătească în vreun fel pe sine pentru convertire.[212]

209. *Romani 5:6. Romani 8:7. Ioan 15:5.* ***210.*** *Romani 3:10,12.* ***211.*** *Coloseni 2:13. Efeseni 2:1,5.* ***212.*** *Ioan 6:44,45. Efeseni 2:2-5.*

IV. Atunci când Dumnezeu convertește păcătosul și îl transferă în starea de har, El îl eliberează din robia naturală a păcatului,[213] și doar prin acest har al Său îl face capabil să dorească și să facă liber ceea ce este bine din punct de vedere spiritual.[214] Cu toate acestea, datorită corupției care rămâne în oameni, aceștia nu își doresc în mod perfect și nici exclusiv ceea ce este bine, ci ei pot dori și ceea ce este rău.[215]

213. *Coloseni 1:13. Ioan 8:34,36.* ***214.*** *Filipeni 2:13. Romani 6:18,22.* ***215.*** *Galateni 5:17. Romani*

7:15,18,19,21,23.

V. Voința omului va fi făcută perfectă și liberă în mod permanent de a face doar binele numai când el se va afla starea de glorie.[216]

216. *Efeseni 4:13. Evrei 12:23. 1 Ioan 3:2. Iuda 1:24.*

10. Despre chemarea eficientă la mântuire

I. Pe toți aceia pe care Dumnezeu i-a predestinat la viața veșnică, și numai pe ei, Îi este plăcut ca, la vremea cuvenită stabilită de El, să îi cheme în mod eficient[217] prin Cuvântul Său și prin lucrarea Duhului Sfânt.[218] El îi cheamă pe aceștia din acea stare de păcat și moarte în care ei se găsesc în mod natural, aducându-i la har și la mântuire prin Domnul Isus Hristos.[219] El le ilumineză spiritual mințile întru mântuirea lor, pentru a înțelege lucrurile lui Dumnezeu.[220] El le îndepărtează inimile de piatră și le dă în loc inimi de carne.[221] El le reînnoiește voința și, prin puterea Sa nemărginită, îi determină să facă binele.[222] El îi atrage eficace la Domnul Isus Hristos,[223] și totuși o face astfel încât ei vin in modul cel mai liber, fiind făcuți să voiască prin harul Său.[224]

217. *Romani 8:30. Romani 11:7. Efeseni 1:10,11.* ***218.*** *2 Tesaloniceni 2:13,14. 2 Corinteni 3:3,6.* ***219.*** *Romani 8:2. Efeseni 2:1-5. 2 Timotei 1:9,10.* ***220.*** *Faptele Apostolilor 26:18. 1 Corinteni 2:10,12.* ***221.*** *Ezechiel 36:26.* ***222.*** *Ezechiel 11:19. Filipeni 2:13.* ***223.*** *Efeseni 1:19. Ioan 6:44,45.* ***224.*** *Cântarea Cântărilor 1:4. Psalmi 110:3. Ioan 6:37. Romani 6:16-18 .*

II. Această chemare irezistibilă este datorată exclusiv harului special și fără plată al lui Dumnezeu, și în niciun fel vreunui lucru care ar putea fi prevăzut în om,[225] care este total pasiv față de ea, până când, fiind adus la viață și reînnoit prin Duhul Sfânt,[226] este făcut capabil să răspundă acestei chemări și să accepte harul care-i este oferit și conținut în ea.[227]

225. *2 Timotei 1:9. Tit 3:4,5. Efeseni 2:4,5,8,9. Romani 9:11.* ***226.*** *1 Corinteni 2:14. Romani 8:7. Efeseni 2:5.* ***227.*** *Ioan 6:37. Ezechiel 36:27. Ioan 5:25.*

III. Copiii aleși care mor în fragedă pruncie sunt regenerați și mântuiți de Domnul Hristos prin Duhul Sfânt[228] care lucrează cum, unde și când dorește.[229] În aceeași situație sunt și toate persoanele alese care sunt incapabile să fie chemate prin lucrarea propovăduirii exterioare a Cuvântului.[230]

228. *Luca 18:15,16. Ioan 3:3,5.* ***229.*** *Ioan 3:8.* ***230.*** *1 Ioan 5:12. Faptele Apostolilor 4:12.*

IV. Acele persoane care nu sunt alese, chiar dacă ar putea fi chemate prin lucrarea de predicare a Cuvântului,[231] și chiar dacă ar putea experimenta anumite acțiuni obișnuite ale Duhului,[232] nu vin niciodată cu adevărat la Hristos, și de aceea nu pot fi mântuite.[233] Cu atât mai puțin nu pot fi mântuiți cu niciun chip oamenii care nu mărturisesc credința creștină, oricât de sârguincioși ar fi în a-și pune viețile în acord cu revelația naturii și cu învățăturile religiilor la care ei aderă.[234] A afirma și a susține că ei ar putea fi mântuiți este un lucru foarte dăunător și trebuie detestat.[235]

231. *Matei 22:14.* ***232.*** *Matei 7:22. Matei 13:20,21. Evrei 6:4,5.* ***233.*** *Ioan 6:64-66. Ioan 8:24.* ***234.*** *Faptele Apostolilor 4:12. Ioan 14:6. Efeseni 2:12. Ioan 4:22. Ioan 17:3.* ***235.*** *2 Ioan 1:9-11. 1 Corinteni 16:22. Galateni 1:6-8.*

11. Despre îndreptățire

I. Cei pe care Dumnezeu îi cheamă eficace (irezistibil), El îi și îndreptățește liber.[236] El face acest lucru nu prin implantarea neprihănirii în ei, ci iertându-le păcatele, și socotindu-i și acceptându-i ca neprihăniți, nu datorită vreunui lucru făcut în ei sau făcut de ei, ci numai datorită lui Hristos. Ei nu sunt îndreptățiți pentru că Dumnezeu ar pune aceasta pe seama

credinței, a actului credinței, sau a oricărui act de ascultare în lumina Evangheliei, ci ei sunt îndreptățiți prin punerea în contul lor a ascultării și satisfacerii dreptății împlinite de Hristos,[237] ei primindu-L și sprijinindu-se pe El și pe neprihănirea Lui, prin credință. Această credință nu se găsește în aceste persoane de la ele însele, ci este darul lui Dumnezeu.[238]

236. *Romani 8:30. Romani 3:24.* ***237.*** *Romani 4:5-8. 2 Corinteni 5:19-21. Romani 3:22,24,25,27,28.* ***238.*** *Faptele Apostolilor 10:44. Galateni 2:16. Filipeni 3:9.*

II. Credința care Îl primește și își găsește sprijin Domnul Hristos și în neprihănirea Lui este singurul instrument al îndreptățirii.[239] Cu toate acestea, ea nu se găsește singură în persoana îndreptățită, ci este întotdeauna însoțită de toate celelalte haruri mântuitoare; credința aceasta nu este o credință moartă, ci lucrează prin dragoste.[240]

239. *Ioan 1:12. Romani 3:28. Romani 5:1.* ***240.*** *Iacov 2:17,22,26. Galateni 5:6.*

III. Prin ascultarea și moartea Sa, Domnul Hristos i-a eliberat pe deplin de datoria păcatului pe toți cei care sunt astfel îndreptățiți, satisfăcând dreptatea Tatălui în locul lor pe deplin, în mod potrivit, real și complet.[241] Totuși, îndreptățirea lor este în întregime prin har fără plată, pentru că El a fost dat de Tatăl pentru ei,[242] iar ascultarea Sa și satisfacerea [dreptății de către El] a fost acceptată în locul lor,[243] ambele acțiuni fiind făcute fără plată, și nu datorită a ceva găsit în acele persoane.[244] Astfel, atât dreptatea cât și harul bogat al lui Dumnezeu sunt glorificate în îndreptățirea păcătoșilor.[245]

241. *Romani 5:8,9,10,19. 1 Timotei 2:5,6.* ***242.*** *Romani 8:32.* ***243.*** *2 Corinteni 5:21. Matei 3:17. Efeseni 5:2.* ***244.*** *Romani 3:24. Efeseni 1:7.* ***245.*** *Romani 3:26. Efeseni 2:7.*

IV. Încă din veșnicie, Dumnezeu a hotărât să îi îndreptățească pe toți cei aleși,[246] iar la împlinirea vremurilor, Domnul Hristos a murit pentru păcatele lor și a înviat din nou pentru îndreptățirea lor.[247]

Totuși, ei nu sunt îndreptățiți până când, la vremea potrivită, Duhul Sfânt li-L aplică efectiv pe Hristos.[248]

246. *Galateni 3:8. 1 Petru 1:2,19,20. Romani 8:30.*
247. *Galateni 4:4. 1 Timotei 2:6. Romani 4:25.* ***248.*** *Coloseni 1:21,22. Galateni 2:16.*

V. Dumnezeu continuă să ierte păcatele celor care sunt îndreptățiți [249] și, cu toate că nu pot cădea niciodată din starea de îndreptățire,[250] totuși aceste persoane pot să ajungă, din cauza păcatelor lor, să cadă în dizgrația de Tată a lui Dumnezeu. Astfel, ei pot pierde strălucirea luminii feței Lui asupra lor, până când se smeresc, își mărturisesc păcatele, cer iertare și își reînnoiesc credința și pocăința.

249. *Luca 22:32. Ioan 10:28. Evrei 10:14.* ***250.*** *Psalmi 89:31-33. Psalmi 51:7-12.*

VI. Îndreptățirea credincioșilor din vremurile Vechiului Testament a fost, în toate aceste privințe, una și aceeași cu îndreptățirea credincioșilor din vremurile Noul Testament.[251]

251. *Galateni 3:9,13,14. Romani 4:22-24. Evrei 13:8.*

12. Despre înfiere

I. Dumnezeu a hotărât ca, în și de dragul singurului Său Fiu Isus Hristos, toți acei care sunt îndreptățiți să fie părtași harului înfierii.[252] Prin acesta, ei sunt socotiți copii ai lui Dumnezeu și se bucură de libertățile și privilegiile acestei poziții.[253] Ei au Numele Lui pus asupra lor[254] și primesc Duhul înfierii.[255] Ei au astfel acces la tronul Său de har cu tot curajul,[256] și sunt în măsură să strige către Dumnezeu: „Ava, Tată!”[257] Ei au parte de mila,[258] protecția[259] și purtarea de grijă a Lui,[260] ca Tată, precum și de disciplinarea părintească făcută de El,[261] totuși fără a fi vreodată renegați sau alungați,[262] pentru că ei sunt pecetluiți pentru ziua răscumpărării[263] și moștenesc făgăduințele Lui[264] ca moștenitori ai mântuirii veșnice.

252. *Efeseni 1:5. Galateni 4:4,5.* ***253.*** *Romani 8:17. Ioan 1:12.* ***254.*** *Ieremia 14:9. Apocalipsa 3:12.* ***255.*** *Romani 8:15.* ***256.*** *Efeseni 3:12. Romani 5:2.* ***257.*** *Galateni 4:6.* ***258.*** *Psalmi 103:13.* ***259.*** *Matei 6:30-32. 1 Petru 5:7.* ***260.*** *Evrei 12:6.* ***261.*** *Plângerile 3:31.* ***262.*** *Efeseni 4:30.* ***263.*** *Evrei 6:12.* ***264.*** *1 Petru 1:3,4 . Evrei 1:14.*

13. Despre sfințire

I. Cei care sunt chemați eficace și regenerați, având o inimă nouă, și un duh nou creat în ei, sunt și sfințiți, cu adevărat și personal, prin virtutea morții și învierii lui Hristos,[265] prin Cuvântul și Duhul Lui care locuiesc în ei.[266] Stăpânirea întregului trup de păcat este nimicită,[267] iar diferitele lui pofte păcătoase sunt în mod progresiv slăbite și date morții,[268] pe când ei devin tot mai vii și mai întăriți în toate harurile mântuitoare,[269] pentru practicarea sfințeniei adevărate, fără care nimeni nu-L va vedea pe Domnul.[270]

265. *1 Corinteni 6:11. Romani 6:5,6.* ***266.*** *Ioan 17:17. Efeseni 5:26. 2 Tesaloniceni 2:13.* ***267.*** *Romani 6:6,14.* ***268.*** *Galateni 5:24. Romani 8:13.* ***269.*** *Coloseni 1:11. Efeseni 3:16-19.* ***270.*** *2 Corinteni 7:1. Evrei 12:14.*

II. Această sfințire cuprinde întreaga ființă,[271] dar rămâne incompletă în viața pământească, unele rămășițe ale vechii stări stricate rămânând în fiecare parte a ei.[272] Din această cauză se naște o bătălie continuă și ireconciliabilă, firea poftind împotriva Duhului, iar Duhul împotriva firii.[273]

271. *1 Tesaloniceni 5:23.* ***272.*** *1 Ioan 1:10. Romani 7:18,23.* ***273.*** *Galateni 5:17. 1 Petru 2:11.*

III. În această bătălie, cu toate că stricăciunea rămasă poate birui pentru o vreme;[274] totuși, prin tăria furnizată continuu de Duhul sfințitor al lui Hristos, partea regenerată iese biruitoare.[275] În acest fel, sfinții cresc în har,[276] își duc sfințirea până la capăt în

frica de Dumnezeu.[277]

274. *Romani 7:23.* ***275.*** *Romani 6:14. 1 Ioan 5:4.* ***276.*** *2 Petru 3:18. 2 Corinteni 3:18.* ***277.*** *2 Corinteni 7:1.*

14. Despre credința mântuitoare

I. Harul credinței, prin care celor aleși li se dă capacitatea să creadă spre mântuirea sufletelor lor,[278] este lucrarea Duhului lui Hristos în inimile lor,[279] și este în mod obișnuit produsă de lucrarea de predicare a Cuvântului.[280] De asemenea, credința este crescută și întărită prin predicarea Cuvântului și prin administrarea sacramentelor și disciplina rugăciunii.[281]

278. *Evrei 10:39.* ***279.*** *2 Corinteni 4:13. Efeseni 1:17-19. Efeseni 2:8.* ***280.*** *Romani 10:14,17.* ***281.*** *1 Petru 2:2. Faptele Apostolilor 20:32.*

II. Prin această credință, creștinul crede ca fiind adevărat orice este revelat în Cuvânt, pentru că Dumnezeu însuși, cu autoritatea Sa, vorbește prin Cuvânt.[282] Creștinul acționează diferit în conformitate cu ce conține fiecare pasaj specific din Scriptură, oferind ascultare de porunci,[283] temându-se de avertizări[284] și primind făgăduințele lui Dumnezeu pentru viața aceasta și pentru cea veșnică.[285] Dar principalele acțiuni ale credinței mântuitoare constau din acceptarea, primirea și bizuirea numai pe Hristos în ceea ce privește îndreptățirea, sfințirea și viața veșnică, în virtutea legământului harului.[286]

282. *Ioan 4:42. 1 Tesaloniceni 2:13.* ***283.*** *Romani 16:26.* ***284.*** *Isaia 66:2.* ***285.*** *Evrei 11:13. 1 Timotei 4:8.* ***286.*** *Ioan 1:12. Faptele Apostolilor 16:31. Galateni 2:20. Faptele Apostolilor 15:11.*

III. Această credință este diferită în grad de la o persoană la alta, poate fi mai slabă sau mai puternică,[287] poate fi deseori și în multe feluri atacată și slăbită, dar credința autentică este

biruitoare[288] și crește în multe persoane până când ele ajung la deplina siguranță a mântuirii prin Domnul Hristos,[289] care este Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre.[290]

287. *Evrei 5:13,14. Romani 4:19,20. Matei 6:30. Matei 8:10.* ***288.*** *Luca 22:31,32. Efeseni 6:16. 1 Ioan 5:4,5.* ***289.*** *Evrei 6:11,12. Evrei 10:22. Coloseni 2:2.* ***290.*** *Evrei 12:2.*

15. Despre pocăința care duce la viață

I. Pocăința care duce la viață este un har al Evangheliei,[291] iar învățătura [Evangheliei] trebuie predicată de fiecare slujitor al Evangheliei, alături de învățătura privitoare la credința în Hristos.[292]

291. *Faptele Apostolilor 11:18. Zaharia 12:10.* ***292.*** *Luca 24:47. Marcu 1:15. Faptele Apostolilor 20:21.*

II. Prin pocăință, păcătosul care, dintr-o conștientizare și simțire nu doar a pericolului, ci și a mizeriei și stricăciunii păcatelor lui, care sunt contrare naturii sfinte și Legii drepte ale lui Dumnezeu, și înțelegând mila pe care o capătă în Hristos cel ce se pocăiește și îi pare rău, este atât de întristat și își urăște păcatele până acolo că se întoarce de la toate acestea spre Dumnezeu,[293] fixându-și ca scop și străduindu-se să umble cu El pe toate căile poruncilor Lui.[294]

293. *Ezechiel 18:30,31. Ezechiel 36:31. Isaia 30:22. Psalmi 51:4. Ieremia 31:18,19.* ***294.*** *Psalmi 119:6,59,106 . Luca 1:6. 2 Împăraților 23:25.*

III. Cu toate că nu te poți bizui pe pocăință ca pe o satisfacție oferită pentru păcat, sau ca pe o cauză a iertării,[295] care este un act al harului fără plată al lui Dumnezeu în Hristos,[296] totuși ea este atât de necesară tuturor păcătoșilor, încât nimeni nu poate aștepta iertarea fără să aibă pocăința.[297]

295. *Ezechiel 36:31. Ezechiel 16:61-63.* ***296.*** *Osea 14:2,4. Romani 3:24. Efeseni 1:7.* ***297.*** *Luca 13:3,5. Faptele Apostolilor 17:30,31.*

IV. Întrucât niciun păcat nu este prea mic ca să nu merite condamnarea,[298] tot așa niciun păcat nu este prea mare pentru a nu le-ar putea fi iertat celor ce se pocăiesc cu adevărat.[299]

298. *Romani 6:23. Matei 12:36. Romani 5:12.* ***299.*** *Isaia 55:7. Romani 8:1. Isaia 1:16,18.*

V. Oamenii n-ar trebui să se mulțumească cu o pocăință generală, ci datoria fiecărui om este să caute să se pocăiască în mod deosebit de păcatele sale specifice.[300]

300. *Psalmi 51:13. Luca 19:8. 1 Timotei 1:13,15.*

VI. Fiecare om trebuie să-și mărturisească păcatele personal lui Dumnezeu, rugându-se pentru iertarea lor,[301] după care, după părăsirea lor, el va căpăta îndurare.[302] Astfel, acela care îl dezonorează pe fratele său sau biserica lui Hristos, trebuie să dorească, printr-o mărturisire personală sau publică și prin întristare din cauza păcatului lui, să-și declare pocăința în fața celor pe care i-a ofensat.[303] Cei ofensați trebuie apoi să se împace cu el și să-l primească în dragoste.[304]

301. *Psalmi 32:5,6. Psalmi 51:4,5,7,9,14.* ***302.*** *Proverbele 28:13. 1 Ioan 1:9.* ***303.*** *Iacov 5:16. Luca 17:3,4. Iosua 7:19. Psalmi 51:1-19.* ***304.*** *2 Corinteni 2:8.*

16. Despre faptele bune

I. Faptele bune sunt numai acelea pe care Dumnezeu le-a poruncit în Cuvântul Său cel sfânt.[305] Faptele care nu au astfel de temei în Cuvânt și care sunt inventate de oameni dintr-un zel orbesc sau cu pretenția unor bune intenții nu sunt considerate fapte bune.[306]

305. *Mica 6:8. Evrei 13:21. Romani 12:2.* ***306.*** *Matei 15:9. Isaia 29:13. 1 Petru 1:18. Romani 10:2.*

II. Faptele bune săvârșite în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, sunt roadele și dovada unei credințe adevărate și vii.[307] Prin ele, credincioșii își exprimă mulțumirea,[308] își întăresc siguranța mântuirii,[309] își zidesc frații,[310] împodobesc mărturia Evangheliei,[311] și îi reduc la tăcere pe vrăjmași.[312] Astfel că ei Îl glorifică pe Dumnezeu[313] căci ei sunt lucrarea Lui, fiind creați în Hristos Isus pentru a face fapte bune[314] și pentru ca, având rodul său în vederea sfințeniei, ei pot avea și sfârșitul, adică viața veșnică.[315]

307. *Iacov 2:18,22.* ***308.*** *Psalmi 116:12,13. 1 Petru 2:9 .* ***309.*** *1 Ioan 2:3,5. 2 Petru 1:5-10.* ***310.*** *2 Corinteni 9:2. Matei 5:16.* ***311.*** *Tit 2:5. Tit 2:9-12. 1 Timotei 6:1 .* ***312.*** *1 Petru 2:15.* ***313.*** *1 Petru 2:12. Filipeni 1:11. Ioan 15:8.* ***314.*** *Efeseni 2:10.* ***315.*** *Romani 6:22.*

III. Abilitatea credincioșilor de a face aceste fapte bune nu vine nicidecum și în niciun fel din ei înșiși, ci întru totul din Duhul lui Hristos.[316] Pentru a fi capabili să facă fapte bune, în afara harurilor deja primite de ei, credincioșii au nevoie de influența reală a Duhului Sfânt care să lucreze în ei voința și înfăptuirea bunei Lui plăceri.[317] Totuși, credincioșii nu ar trebui să nu devină neglijenți din acest motiv, și nici să nu creadă că nu sunt obligați să împlinească orice îndatorire decât dacă au parte de un imbold special al Duhului Sfânt; mai degrabă, ei trebuie să fie sârguincioși în a trezi și folosi harul lui Dumnezeu care este în ei.[318]

316. *Ioan 15:4,5. Ezechiel 36:26,27.* ***317.*** *Filipeni 2:13. 2 Corinteni 3:5. Filipeni 4:13.* ***318.*** *Filipeni 2:12. Evrei 6:11,12. 2 Petru 1:3,5,10,11.*

IV. Aceia care, în ascultarea lor de Dumnezeu, ajung la înălțimea spirituală maximă posibilă în această viață, sunt încă departe de a fi în măsură să facă fapte de supererogare, de a face mai mult decât ceea ce cere Dumnezeu, întrucât ei nu sunt în stare și eșuează în a face ceea ce sunt deja datori să facă în mod obișnuit.[320]

320. *Luca 17:10. Neemia 13:22. Iov 9:2,3. Galateni 5:17.*

V. Noi nu putem, nici chiar prin cele mai bune fapte ale noastre, să merităm iertarea de păcate sau viața veșnică din mâna lui Dumnezeu, întrucât aceste fapte sunt într-o disproporție mare cu slava viitoare și mai mult, datorită distanței infinite care ne desparte de Dumnezeu, faptele noastre nu pot să Îi facă niciun bine lui Dumnezeu și nici nu pot să facă plata datoriei păcatelor noastre.[321] Chiar și atunci când am fi făcut tot ceea ce am fi putut, acestea nu ar reprezenta decât datoria noastră, astfel încât nu suntem decât niște slujitori netrebnici.[322] Apoi, dacă faptele noastre sunt bune, ele vin de la Duhul Sfânt,[323] dar pentru că orice facem prin noi înșine este atât de întinat și amestecat cu atât de multă slăbiciune și imperfecțiune, acele fapte nu pot rezista și nu pot compensa severitatea judecății lui Dumnezeu.[324]

321. *Romani 4:2,4,6. Efeseni 2:8,9.* ***322.*** *Luca 17:10.* ***323.*** *Galateni 5:22,23.* ***324.*** *Isaia 64:6. Romani 7:15,18 . Galateni 5:17.*

VI. Cu toate acestea, credincioșii fiind acceptați individual prin Domnul Hristos, faptele lor bune sunt de asemenea primite în Hristos.[325] Acest lucru nu se petrece pentru că faptele lor din această viață ar fi fără reproș și perfecte înaintea lui Dumnezeu,[326] ci pentru că El privește la cei credincioși prin Fiul Său și Îi este plăcut să primească și să răsplătească ceea ce este făcut cu sinceritate, chiar dacă acele fapte sunt însoțite de imperfecțiuni și slăbiciune.[327]

325. *Efeseni 1:6. 1 Petru 2:5. Exod 28:38. Evrei 11:4.* ***326.*** *Iov 9:20. Psalmi 143:2.* ***327.*** *Evrei 13:20,21. 2 Corinteni 8:12.*

VII. În ceea ce privește faptele celor neregenerați, chiar dacă în esență ar fi vorba despre lucruri poruncite de Dumnezeu, și chiar dacă ele ar fi benefice atât celor care le fac cât și altora,[328] totuși ele rămân fapte păcătoase pentru că nu sunt făcute dintr-o inimă curățită prin credință,[329] și nici nu sunt făcute într-un mod

corect, conform Cuvântului lui Dumnezeu,[330] scopul lor nefiind acela de a-L glorifica pe Dumnezeu.[331] Așadar, aceste fapte nu pot să fie plăcute lui Dumnezeu și nici nu pot să facă pe persoana care le săvârșește să fie potrivită pentru a primi harul lui Dumnezeu.[332] Totuși, neglijarea acestor fapte este un act chiar mai păcătos și mai neplăcut înaintea lui Dumnezeu.[333]

328. *2 Împăraților 10:30,31. 1 Împăraților 21:27-29.* ***329.*** *Geneza 4:5. Evrei 11:4,6.* ***330.*** *1 Corinteni 13:3. Isaia 1:12.* ***331.*** *Matei 6:2,5,16.* ***332.*** *Hagai 2:14. Tit 1:15. Osea 1:4. Amos 5:21,22.* ***333.*** *Psalmi 14:4. Psalmi 36:3. Iov 21:14,15. Matei 23:23. Matei 25:41-43.*

17. Despre perseverența sfinților

I. Cei pe care Dumnezeu i-a acceptat în Preaiubitul Său, pe care i-a chemat eficace și i-a sfințit prin Duhul Lui, nu pot cădea din starea de har nici complet ș nici pentru totdeauna, ci vor persevera negreșit în acest har și vor fi mântuiți pe vecie.[334]

334. *Filipeni 1:6. 2 Petru 1:10. Ioan 10:28,29. 1 Ioan 3:9. 1 Petru 1:5,9.*

II. Această perseverare a credincioșilor nu depinde de liberul lor arbitru, ci de faptul că alegerea lor de către Dumnezeu este hotărâtă și nu se poate schimba, și ea provine din dragostea liberă/necondiționată și neschimbată a lui Dumnezeu Tatăl,[335] din eficacitatea meritelor și din mijlocirea Domnului Isus Hristos,[336] din rămânerea Duhului și a seminței lui Dumnezeu în ei,[337] și din natura legământului harului.[338] Din toate acestea reiese și siguranța și statornicia perseverenței credincioșilor în har.[339]

335. *1 Timotei 2:18,19. Ieremia 31:3.* ***336.*** *Evrei 10:10,14. Evrei 13:20,21. Evrei 9:12-15. Romani 8:33-39 . Evrei 7:25.* ***337.*** *Ioan 14:16,17. 1 Ioan 2:27. 1 Ioan 3:9.* ***338.*** *Ieremia 32:40.* ***339.*** *Ioan 10:28. 2 Tesaloniceni 3:3.*

III. Cu toate acestea, este posibil ca, prin ispitele Satanei și ale lumii, prin puterea corupției care rămâne în ei și prin neglijarea mijloacelor prin care sunt păstrați, să cadă în păcate mari[340] și, pentru o vreme, să continue în ele,[341] stârnind prin aceasta dizgrația lui Dumnezeu[342] și întristarea Duhului Său cel Sfânt,[343] ajungând să fie lipsiți într-o anumită măsură de harurile și mângâierile care le aparțin,[344] pot avea inimile împietrite[345] și conștiințele rănite.[346] Ei îi pot răni sau ofensa pe alții,[347] și aduc astfel asupra lor o judecată temporară.[348]

340. *Matei 26:70,72,74.* ***341.*** *Psalmi 51:14.* ***342.*** *Isaia 64:5,7,9. 2 Samuel 11:27.* ***343.*** *Efeseni 4:30.* ***344.*** *Psalmi 51:8,10,12. Apocalipsa 2:4. Cântarea Cântărilor 5:2,4,6.* ***345.*** *Isaia 63:17. Marcu 6:52. Marcu 16:14.* ***346.*** *Psalmi 32:3,4. Psalmi 51:8.* ***347.*** *2 Samuel 12:14.* ***348.*** *Psalmi 89:31,32. 1 Corinteni 11:32.*

18. Despre siguranța mântuirii și a harului

I. Cu toate că ipocriții și alți oameni neregenerați se pot amăgi singuri cu speranțe false și presupuneri firești că s-ar afla în plăcerea lui Dumnezeu și în starea de mântuire,[349] speranțe ce vor pieri,[350] totuși, cei care cred cu adevărat în Domnul Isus și Îl iubesc cu sinceritate, străduindu-se să umble într-un cuget curat înaintea Lui, pot fi categoric asigurați în viața aceasta că sunt în starea de har[351] și se pot bucura având nădejdea slavei lui Dumnezeu, nădejde care nu înșeală niciodată.[352]

349. *Iov 8:13,14. Mica 3:11. Deuteronom 29:19. Ioan 8:41.* ***350.*** *Matei 7:22,23.* ***351.*** *1 Ioan 2:3. 1 Ioan 3:14,18,19,21,24. 1 Ioan 5:13.* ***352.*** *Romani 5:2,5.*

II. Certitudinea aceasta nu este o convingere probabilă și de conjunctură, bazată pe o nădejde failibilă,[353] ci este o siguranță infailibilă a credinței întemeiată pe adevărul divin al făgăduințelor mântuirii,[354] pe dovada lăuntrică a acelor acte ale harului cărora li se fac aceste făgăduințe,[355] pe mărturia Duhului

înfierii care mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu,[356] Duh care este garanția moștenirii noastre, prin care suntem pecetluiți pentru ziua răscumpărării.[357]

353. *Evrei 6:11,19.* ***354.*** *Evrei 6:17,18.* ***355.*** *2 Petru 1:4,5,10,11. 1 Ioan 2:3. 1 Ioan 3:14. 2 Corinteni 1:12.* ***356.*** *Romani 8:15,16.* ***357.*** *Efeseni 1:13,14. Efeseni 4:30. 2 Corinteni 1:21.*

III. Această siguranță infailibilă nu ține de esența credinței în așa fel încât un credincios adevărat să nu poată aștepta o perioadă lungă de timp și lupta cu multe dificultăți înainte de a o căpăta.[358] Totuși, fiind făcut capabil de Duhul să cunoască lucrurile care-i sunt date liber de Dumnezeu, el poate dobândi siguranța mântuirii fără o revelație extraordinară, prin folosirea corectă a mijloacelor obișnuite.[359] De aceea, este de datoria fiecărui credincios să-și dea toată silința ca să își întărească chemarea și alegerea,[360] astfel încât inima lui să fie lărgită în pace și bucurie în Duhul Sfânt, în dragoste și mulțumire față de Dumnezeu, și în tărie și voioșie în împlinirea datoriilor de ascultare față de El, care sunt rodul potrivit al siguranței mântuirii.[361] Astfel, siguranța mântuirii în niciun caz nu îi face pe oameni să trăiască ușuratic.[362]

358. *1 Ioan 5:13. Isaia 50:10. Marcu 9:24. Psalmi 88. Psalmi 77:1-12.* ***359.*** *1 Corinteni 2:12. 1 Ioan 4:13. Evrei 6:11,12. Efeseni 3:17-19.* ***360.*** *2 Petru 1:10.* ***361.*** *Romani 5:1,2,5. Romani 14:17. Romani 15:13. Efeseni 1:3,4. Psalmi 4:6,7. Psalmi 119:32.* ***362.*** *1 Ioan 2:1,2. Romani 6:1,2. Tit 2:11,12,14. 2 Corinteni 7:1. Romani 8:1,12. 1 Ioan 3:2,3. Psalmi 130:4. 1 Ioan 1:6,7.*

IV. Credincioșii adevărați pot avea siguranța mântuirii lor zdruncinată, micșorată sau întreruptă în multe feluri, iar aceste lucruri se pot întâmpla din cauza neglijenței lor în a o păstra, sau prin căderea lor într-un anume păcat care le rănește conștiințele și întristează Duhul Sfânt, sau prin expunerea la ispite neașteptate sau foarte puternice, ori din cauza faptului că Dumnezeu a retras de la ei lumina feței Sale și le-a permis astfel

chiar celor care se tem de El să umble în întuneric, neavând lumină.[363] Totuși, credincioșii adevărați nu sunt niciodată lipsiți de acea sămânță a lui Dumnezeu și de a fi părtași vieții de credință, dragostei lui Hristos și a fraților, sincerității inimii și conștiinței datoriei. Ca urmare a acestor lucruri, siguranța mântuirii poate fi adusă la viață din nou, la timpul potrivit, prin lucrarea Duhului Sfânt,[364] iar între timp, datorită acelorași lucruri, credincioșii sunt păstrați de cădere în disperare absolută.[365]

363. *Cântarea Cântărilor 5:2,3,6. Psalmi 51:8,12,14. Efeseni 4:30,31. Psalmi 77:1-10. Matei 26:69-72.* ***364.*** *1 Ioan 3:9. Luca 22:32. Iov 13:15. Psalmi 73:15. Psalmi 51:8,12.* ***365.*** *Mica 7:7-9. Ieremia 32:40. Isaia 54:7-10. Psalmi 22:1. Psalmi 88.*

19. Despre Legea lui Dumnezeu

I. Dumnezeu i-a dat lui Adam o lege, ca legământ al faptelor, prin care l-a obligat pe el și pe toți urmașii lui la o ascultare personală, completă, exactă și continuă, și i-a promis viața, dacă o va împlini și l-a avertizat cu moartea dacă o va călca, și l-a înzestrat cu puterea și capacitatea să o împlinească.[366]

366. *Geneza 1:26. Geneza 2:17. Romani 2:14,15. Romani 10:5. Romani 5:12,19. Galateni 3:10,12. Ecclesiast 7:29. Iov 28:28.*

II. Legea aceasta, după căderea lui în păcat, a continuat să fie o regulă perfectă a neprihănirii. De aceea, ea a fost dată de Dumnezeu pe Muntele Sinai sub forma celor zece porunci, scrisă pe două table,[367] primele patru porunci conținând îndatoririle noastre față de Dumnezeu, celelalte șase, îndatoririle noastre față de oameni.[368]

367. *Iacov 1:25. Iacov 2:8,10,11,12. Romani 13:8,9. Deuteronom 5:32. Deuteronom 10:4. Exod 34:1.* ***368.*** *Matei 22:37-40.*

III. În afara acestei Legi, denumită în mod obișnuit legea morală, Dumnezeu a găsit cu plăcere să îi dea poporului Său Israel, ca unei biserici nevârstnice, legi ceremoniale, cuprinzând anumite porunci simbolice/tipologice. Acestea se refereau parțial la închinare, prefigurându-L astfel pe Hristos, harurile, faptele, suferințele, și beneficiile Lui,[369] și parțial prezentau diferite instrucțiuni despre îndatoriri morale.[370] Toate acele legi ceremoniale sunt acum abrogate odată cu Noul Testament.[371]

369. *Evrei 9:1-28. Galateni 4:1-3. Coloseni 2:17.* ***370.*** *1 Corinteni 5:7. 2 Corinteni 6:17. Iuda 1:23.* ***371.*** *Coloseni 2:14,16,17. Daniel 9:27. Efeseni 2:15,16.*

IV. Tot poporului Israel, ca popor distinct, El i-a mai dat și diverse legi juridice, care au expirat odată cu starea acelui popor. Aceste legi nu mai sunt obligatorii niciunei alte națiuni în zilele noastre, însă principiile de echitate promovate de acestea continuă să fie aplicabile în timpurile moderne.[372]

372. *Exod 21:1-36. Exod 22:1-29. Geneza 49:10. 1 Petru 2:13,14. Matei 5:17,38,39. 1 Corinteni 9:8-10.*

V. Ascultarea de Legea morală rămâne o cerință obligatorie pentru toți oamenii, atât cei îndreptățiți cât și ceilalți,[373] atât în ceea ce privește conținutul Legii, cât și în ceea ce privește autoritatea lui Dumnezeu, în calitate de Creator care a dat această Lege.[374] Mai mult, Domnul Hristos nu a anulat în niciun fel această îndatorire prin Evanghelie, ci dimpotrivă, El a întărit-o.[375]

373. *Romani 13:8-10. Efeseni 6:2. 1 Ioan 2:3,4,7,8.*
374. *Iacov 2:10,11.* ***375.*** *Matei 5:17-19. Iacov 2:8. Romani 3:31.*

VI. Deși credincioșii adevărați nu se află sub autoritatea Legii ca legământ al faptelor, cu scopul de a fi îndreptățiți sau condamnați prin el,[376] totuși Legea le este de mare folos atât lor cât și altora, întrucât ca regulă de viață, ea îi înștiințează pe aceștia cu privire la voia lui Dumnezeu și îndatoririle lor, și îi ghidează să trăiască în conformitate cu aceasta.[377] De asemenea, Legea morală are rolul de a dezvălui păcatul și depravarea din natura, inimile și

vieţile oamenilor[378] şi, pe măsură ce ei o folosesc pentru a se cerceta pe ei înşişi, oamenii capătă o tot mai mare convingere cu privire la păcat, o smerire la vederea acestuia şi o ură faţă de el.[379] În plus, ei capătă astfel o imagine mai clară a nevoii lor pentru Domnul Hristos şi a perfecţiunii ascultării Sale.[380] În mod similar, Legea este de folos pentru cei regeneraţi cu scopul de a înfrâna stricăciunea lor, întrucât ea interzice şi condamnă păcatul.[381] Ameninţarea Legii slujeşte de asemenea în a arăta ceea ce ar merita chiar şi ei pentru păcatele lor, şi la ce nenorociri se pot aştepta în această viaţă din cauza păcatelor lor, chiar dacă ei sunt eliberaţi de blestemul ameninţat în Lege.[382] Făgăduinţele Legii le arată de asemenea credincioşilor atitudinea aprobatoare a lui Dumnezeu faţă de ascultarea lor, precum şi care sunt binecuvântările la care ei se pot aştepta atunci când împlinesc Legea,[383] deşi aceste binecuvântări nu se datorează împlinirii Legii ca legământ al faptelor.[384] Faptul că un credincios face binele şi se înfrânează de la rău pentru simplul fapt că Legea încurajează una şi descurajează alta nu poate fi considerată ca o dovadă că acel credincios s-ar afla sub Lege şi nu sub har.[385]

376. *Romani 6:14. Galateni 2:16. Galateni 3:13. Galateni 4:4,5. Faptele Apostolilor 13:39. Romani 8:1.* ***377.*** *Romani 7:12,22,25. Psalmi 119:4-6. 1 Corinteni 7:19. Galateni 5:14,16. Galateni 5:18-23.* ***378.*** *Romani 7:7. Romani 3:20.* ***379.*** *Iacov 1:23-25. Romani 7:9,14,24. Romani 8:3,4.* ***380.*** *Galateni 3:24. Romani 7:24,35. Romani 8:3,4.* ***381.*** *Iacov 2:11. Psalmi 119:101,104,128.* ***382.*** *Ezra 9:13,14. Psalmi 89:30-34.* ***383.*** *Levitic 26:1-14. 2 Corinteni 6:16. Efeseni 6:2,3. Psalmi 37. Matei 5:5. Psalmi 19:11.* ***384.*** *Galateni 2:16 . Luca 17:10.* ***385.*** *Romani 6:12,14. 1 Petru 3:8. Psalmi 34:12-16. Evrei 12:28,29.*

VII. Aceste utilizări ale Legii nu sunt contrare harului Evangheliei, ci sunt în întregime în acord cu acesta,[386] întrucât Duhul lui Hristos cucereşte şi face capabilă voinţa omului să îşi dorească liber şi cu voioşie ceea ce voia lui Dumnezeu, descoperită în Lege, cere să

fie făcut.[387]

386. *Galateni 3:21.* ***387.*** *Ezechiel 36:27. Ieremia 31:33 . Evrei 8.*

20. Despre libertatea creștină și libertatea conștiinței

I. Libertatea pe care a obținut-o Hristos pentru credincioși în Evanghelie constă în eliberarea lor de vinovăția păcatului, de mânia aducătoare de condamnare a lui Dumnezeu și de blestemul Legii morale.[388] Ea include de asemenea eliberarea de acest veac rău, de robia Satanei, de stăpânirea păcatului,[389] de răul nenorocirilor, de boldul morții, de biruința mormântului și de condamnarea veșnică.[390] Mai mult, ea constă și în accesul liber al credincioșilor la Dumnezeu[391] și în abilitatea de a asculta de El, nu dintr-o teamă de rob, ci din dragostea ca de copil și cu o minte dornică de ascultare.[392] Aceste lucruri le aparțineau și credincioșilor de sub Lege,[393] dar, sub Noul Testament, libertatea creștinilor capătă o dimensiune și mai mare, prin eliberarea lor de sub jugul legii ceremoniale, la care era supusă biserica evreiască.[394] Credincioșii de acum se bucură de îndrăzneală mai mare de a intra la tronul harului,[395] și de o comunicare mai deplină a Duhului liber al lui Dumnezeu decât primeau în mod obișnuit credincioșii de sub Lege.[396]

388. *Tit 2:14. 1 Tesaloniceni 1:10. Galateni 3:13.* ***389.*** *Galateni 1:4. Coloseni 1:13. Faptele Apostolilor 26:18. Romani 6:14.* ***390.*** *Romani 8:28. Psalmi 119:71. 1 Corinteni 15:54-57. Romani 8:1.* ***391.*** *Romani 5:1,2.* ***392.*** *Romani 8:14,15. 1 Ioan 4:18.* ***393.*** *Galateni 3:9,14 .* ***394.*** *Galateni 4:1,2,3,6,7. Galateni 5:1. Faptele Apostolilor 15:10,11.* ***395.*** *Evrei 4:14,16. Evrei 10:19-22 .* ***396.*** *Ioan 7:38,39. 2 Corinteni 3:13,17,18.*

II. Doar Dumnezeu este Domn al conștiinței,[397] și El a lăsat-o liberă de acele doctrine și porunci ale oamenilor care sunt în orice aspect contrare Cuvântului Său sau în afara lui, în întrebări

despre credință sau închinare.[398] Astfel, a crede aceste doctrine sau a asculta de asemenea porunci din conștiință, înseamnă a trăda adevărata libertate de conștiință,[399] iar cererea unei credințe implicite, ori ascultare absolută și oarbă, înseamnă a distruge libertatea conștiinței și rațiunea.[400]

397. *Iacov 4:12. Romani 14:4.* ***398.*** *Faptele Apostolilor 4:19. Faptele Apostolilor 5:29. 1 Corinteni 7:23. Matei 23:8-10. 2 Corinteni 1:24. Matei 15:9.* ***399.*** *Coloseni 2:20,22,23. Galateni 1:10. Galateni 2:4,5. Galateni 5:1.* ***400.*** *Romani 10:17. Romani 14:23. Isaia 8:20. Faptele Apostolilor 17:11. Ioan 4:22. Osea 5:11. Apocalipsa 13:12,16,17. Ieremia 8:9.*

III. Cei care, sub pretenția libertății creștine, practică orice păcat și adăpostesc orice poftă, nimicesc scopul libertății creștine, care este ca, fiind scăpați din mâinile vrăjmașilor noștri, să-L slujim pe Domnul fără frică, în sfințenie și neprihănire înaintea Lui, în toate zilele vieții noastre.[401]

401. *Galateni 5:13. 1 Petru 2:16. 2 Petru 2:19. Ioan 8:34. Luca 1:74,75.*

IV. Întrucât stăpânirile pe care le-a rânduit Dumnezeu și libertatea pe care a obținut-o Hristos nu sunt lăsate de Dumnezeu spre distrugere reciprocă, ci ca reciproc să se păstreze și să se susțină una pe alta, cei care, sub pretenția libertății creștine, se vor opune oricărei puteri legitime sau exercitării ei legitime, fie că este civilă, fie că este eclesiastică, se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu.[402] Din cauza răspândirii opiniilor sau a menținerii unor practici contrare luminii naturii sau principiilor cunoscute ale creștinismului (fie cu referire la credință, închinare sau mod de viață), sau puterii evlaviei; sau, din cauza unor opinii sau practici eronate, care fie prin natura lor proprie, fie răspândindu-le și menținându-le, sunt nimicitoare păcii și ordinii exterioare stabilite de Hristos în biserică, aceștia pot fi trași la răspundere într-un mod legitim și sancționați prin disciplina bisericii[403] și prin autoritatea conducătorilor civili.[404]

402. *Matei 12:25. 1 Petru 2:13,14,16. Romani 13:1-8. Evrei 13:17.* ***403.*** *Romani 1:32. 1 Corinteni 5:1,5,11,13. 2 Ioan 1:10,11.* ***404.*** *Deuteronom 13:6-12. Romani 13:3,4. 2 Ioan 1:10,11.*

21. Despre închinarea religioasă și ziua de odihnă

I. Lumina naturii îi arată omului că există un Dumnezeu care are domnia și suveranitatea asupra tuturor, că este bun și le face bine tuturor. Ea îi arată că, prin urmare, El trebuie să fie temut, iubit, lăudat, chemat și slujit, iar noi să ne încredem în El, cu toată inima, sufletul și puterea.[405] Însă calea de închinare acceptabilă înaintea Dumnezeului adevărat a fost instituită de El Însuși și astfel delimitată clar prin voia Sa descoperită oamenilor. Astfel, El nu poate primi închinarea care este făcută după imaginațiile și născocirile oamenilor, nici după sugestiile Satanei, nici după orice fel de reprezentare vizibilă, și nici prin altă cale care nu a fost clar prescrisă în Sfânta Scriptură.[406]

405. *Romani 1:20. Faptele Apostolilor 17:24. Psalmi 119:68. Ieremia 10:7. Psalmi 62:8. Romani 10:12. Psalmi 6:8. Iosua 24:14. Marcu 12:33.* ***406.*** *Deuteronom 12:32. Matei 15:9. Faptele Apostolilor 17:25 . Matei 4:9,10.*

II. Închinarea religioasă trebuie să fie făcută către Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și numai către El,[407] și niciodată către îngeri, sfinți sau orice alte creaturi.[408] De la căderea omului în păcat, închinarea nu se poate face fără un Mijlocitor, nici prin mijlocirea făcută de altcineva decât Domnul Hristos și doar de El.[409]

407. *Matei 4:10. Ioan 5:23. 2 Corinteni 13:14.* ***408.*** *Coloseni 2:18. Apocalipsa 19:10.* ***409.*** *Ioan 14:6. 1 Timotei 2:5. Efeseni 2:18.*

III. Rugăciunea, cu mulțumire, ca parte specială a închinării religioase,[410] este cerută de Dumnezeu de la toți oamenii[411] și,

pentru a fi acceptată de El, aceasta trebuie făcută în Numele Fiului,[412] cu ajutorul Duhului Său Sfânt[413] și să fie în conformitate cu voia Lui.[414] Ea mai trebuie făcută cu înțelegere, cu reverență, smerenie, înflăcărare, credință, dragoste și perseverență.[415] Atunci când este făcută cu glas tare, rugăciunea trebuie exprimată într-o limbă cunoscută.[416]

410. *Filipeni 4:6.* ***411.*** *Psalmi 65:2.* ***412.*** *Ioan 14:13,14. 1 Petru 2:5.* ***413.*** *Romani 8:26.* ***414.*** *1 Ioan 4:14.* ***415.*** *Psalmi 47:7. Ecclesiast 5:1,2. Evrei 12:28. Geneza 18:27. Iacov 5:16.* ***416.*** *1 Corinteni 14:14.*

IV. Rugăciunea trebuie făcută pentru lucruri legitime[417] și pentru orice persoane care sunt în viață ori pentru persoane care vor trăi în viitor.[418] Rugăciunea nu poate fi făcută pentru cei morți[419] și nici pentru aceia despre care se știe că au săvârșit păcatul de moarte [păcatul de neiertat].[420]

417. *1 Ioan 5:14.* ***418.*** *1 Timotei 2:1,2. Ioan 17:20.* ***419.*** *2 Samuel 12:21-23. Luca 16:25,26.* ***420.*** *1 Ioan 5:16.*

V. Citirea Scripturii cu teamă evlavioasă,[421] predicarea sănătoasă [422] și ascultarea conștientă a Cuvântului,[423] în ascultare de Dumnezeu, pe înțeles, cu credință și reverență,[424] cântarea psalmilor cu har în inimă,[425] cât și corecta administrare și primirea cu vrednicie ale sacramentelor instituite de Hristos, fac parte toate din închinarea religioasă obișnuită înaintea lui Dumnezeu,[426] pe lângă jurăminte religioase,[427] posturi solemne [428] și mulțumiri cu ocazii speciale,[429] care, la vremea și momentul lor, trebuie folosite într-un mod sfânt și religios.[430]

421. *Matei 28:19. 1 Corinteni 11:23-29. Faptele Apostolilor 2:42.* ***422.*** *Faptele Apostolilor 15:21. Apocalipsa 1:3.* ***423.*** *2 Timotei 4:2.* ***424.*** *Iacov 1:22. Faptele Apostolilor 10:33. Matei 13:19.* ***425.*** *Coloseni 3:16. Efeseni 5:19. Iacov 5:13.* ***426.*** *Evrei 12:28.* ***427.*** *Estera 9:22. Psalmi 107:1.* ***428.*** *Deuteronom 6:13 . Neemia 10:29.* ***429.*** *Isaia 19:21. Ecclesiast 5:4,5.*

430. *Ioel 2:12. Estera 4:16. Matei 9:15. 1 Corinteni 7:5 . **431.** Psalmi 107. Estera 9:22.*

VI. Nici rugăciunea și niciun alt aspect al închinării religioase nu este acum, în perioada Evangheliei, legat de vreun loc sau făcut mai acceptabil în vreun loc în care este săvârșit, ori către care este îndreptat.[432] Lui Dumnezeu trebuie să ne închinăm în orice loc, [433] în duh și în adevăr,[434] fie zilnic[435] în familii,[436] fie individual, în taină,[437] sau în adunările publice, în solemnitate. Adunările publice nu trebuie neglijate și părăsite nici din nepăsare, nici voit, atunci când Dumnezeu, prin Cuvântul și providența Lui, ne cheamă la ele.[438]

432. *Ioan 4:21.* ***433.*** *Maleahi 1:11. 1 Timotei 2:8.* ***434.*** *Ioan 4:23,24.* ***435.*** *Matei 6:11.* ***436.*** *Ieremia 10:25. Deuteronom 6:6,7. Iov 1:5.* ***437.*** *Matei 6:6.* ***438.*** *Isaia 56:6,7. Evrei 10:25. Proverbele 1:20,21,24.*

VII. După cum este legea naturii ca, în general, o parte potrivită din timpul nostru să fie pusă deoparte pentru închinare înaintea lui Dumnezeu; tot așa, în Cuvântul Lui, printr-o poruncă pozitivă, morală și perpetuă, obligând toți oamenii din toate timpurile, El a stabilit în mod special o zi din șapte pentru Sabat, ca să fie ținută cu sfințenie pentru El.[439] De la începutul lumii până la învierea Domnului Hristos, aceasta a fost ultima zi din săptămână, iar după învierea lui Hristos, a fost schimbată în prima zi a săptămânii,[440] care este numită în Scriptură Ziua Domnului,[441] și trebuie ținută până la sfârșitul lumii, ca Sabatul creștin.[442]

439. *Exod 20:8,10,11.* ***440.*** *Geneza 2:2,3. 1 Corinteni 16:1,2. Faptele Apostolilor 20:7.* ***441.*** *Apocalipsa 1:10.* ***442.*** *Exod 20:8,10. Matei 5:17,18.*

VIII. Oamenii țin acest Sabat sfânt înaintea lui Dumnezeu atunci când, după o pregătire potrivită a inimilor lor și o punere în rânduială prealabilă a treburilor lor obișnuite, ei păzesc întreaga zi ca o odihnă sfântă de la lucrările, cuvintele, și gândurile lor legate de activitățile lor seculare și recreative.[443] Mai mult ca atât, ei își dedică întreg timpul Sabatului pentru închinare, în public și

personal, și spre îndatoririle de necesitate și de milostenie.[444]

443. *Exod 20:8. Exod 16:13,25,26,29,30. Exod 31:15-17.*
444. *Isaia 58:13. Matei 12:1-13.*

22. Despre jurăminte și voturi legale

I. Un jurământ legitim face parte din închinarea religioasă,[445] prin care, cu o ocazie justificată, persoana care jură solemn Îl cheamă pe Dumnezeu să fie martor celor afirmate sau promise, și să o judece potrivit adevărului sau falsității celor jurate.[446]

445. *Deuteronom 10:20.* ***446.*** *Exod 20:7. Levitic 19:12. 1 Corinteni 1:23. 2 Cronici 6:22,23.*

II. Oamenii ar trebui să jure numai pe Numele lui Dumnezeu și, în jurământ, Numele Lui trebuie folosit cu cea mai înaltă reverență și teamă sfântă.[447] De aceea, a jura cu zădărnicie sau în grabă pe Numele acesta glorios și înfricoșat, sau a jura pe orice alt lucru, este păcat și trebuie urât.[448] Cu toate acestea, precum în întrebări importante, un jurământ are mandatul Cuvântului lui Dumnezeu, atât în Noul Testament cât și în cel Vechi,[449] în același mod, un jurământ legitim, impus de o autoritate legitimă, trebuie făcut.[450]

447. *Deuteronom 6:13.* ***448.*** *Exod 20:7. Ieremia 5:7. Matei 5:34,37. Iacov 5:12.* ***449.*** *Evrei 6:16. 2 Corinteni 1:23.* ***450.*** *1 Împăraților 8:31. Neemia 13:25.*

III. Oricine face un jurământ ar trebui să ia în considerare însemnătatea acestui act atât de solemn, și să nu jure decât ceea ce este convins că este pe deplin adevărat.[451] Niciun om nu se poate lega la nimic prin jurământ decât la ceea ce este bun și drept, la ceea ce crede el că așa este, și la ceea ce poate și a hotărât să facă.[452] Totuși, este păcat să fie refuzat un jurământ cu privire la orice lucru bun și drept, fiind impus de o autoritate legitimă.[453]

451. *Ieremia 4:2. Exod 20:7.* ***452.*** *Geneza 24:2,3,5. Geneza 24:6-9.* ***453.*** *Numeri 5:19-21. Neemia 5:12.*

IV. Un jurământ trebuie făcut în vederea sensului simplu și obișnuit al cuvintelor, fără echivoc în vorbire sau rezerve mentale.[454] El nu poate obliga la păcat, dar în tot ceea ce nu este păcătos, fiind făcut, obligă la ținerea lui, chiar dacă este în pierderea celui ce l-a făcut.[455] El nu trebuie încălcat chiar dacă a fost făcut către eretici sau păgâni.[456]

454. *Ieremia 4:2. Psalmi 24:4.* ***455.*** *1 Samuel 25:22,32,33,34. Psalmi 15:4.* ***456.*** *Ezechiel 17:16,18,19. Iosua 9:18,19. 2 Samuel 21:1.*

V. O promisiune jurată este de aceeași natură cu un jurământ și ar trebui făcută cu aceeași grijă religioasă și împlinită cu aceeași credincioșie.[457]

457. *Isaia 19:21. Psalmi 61:8. Ecclesiast 5:4-6. Psalmi 66:13,14.*

VI. Promisiunea jurată nu trebuie făcută față de o creatură, ci numai față de Dumnezeu[458] și, ca să fie acceptată, trebuie făcută voluntar, izvorâtă din credință și conștiința datoriei, mulțumind pentru îndurarea primită, sau pentru obținerea celor care ne lipsesc, care ne leagă și mai tare de îndatoririle necesare sau de alte lucruri, atât timp cât acestea ne conduc la ținerea acestora.[459]

458. *Psalmi 76:11. Ieremia 44:25,26.* ***459.*** *Geneza 28:20-22. Deuteronom 23:21-23. Psalmi 50:14. 1 Samuel 1:11. Psalmi 66:13,14. Psalmi 132:2-5.*

VII. Nimeni nu trebuie să facă vreo juruință că va face ceva interzis de Cuvântul lui Dumnezeu sau ceva care să împiedice vreo datorie poruncită în el, ori care nu stă în puterea lui, sau ceva pentru a cărui îndeplinire nu are promisiunea sau înzestrarea de la Dumnezeu.[460] În privința aceasta, jurămintele papistașe monastice pentru păstrarea unei vieți de celibatar, pentru sărăcia pretinsă și obediența riguroasă, toate acestea sunt departe de a fi grade ale apropierii de perfecțiune, ci mai degrabă ele sunt curse

superstițioase și păcătoase în care niciun creștin nu ar trebui să se lase atras.[461]

460. *Faptele Apostolilor 23:12,14. Marcu 6:26. Numeri 30:5,8,12,13.* ***461.*** *Matei 19:11,12. 1 Corinteni 7:2,9. Efeseni 4:28. 1 Petru 4:2. 1 Corinteni 7:23.*

23. Despre magistratul civil

I. Dumnezeu, Domnul și Împăratul suprem al întregii lumi, a rânduit autorități civile care să fie sub autoritatea Lui dar deasupra oamenilor, pentru gloria Lui și pentru binele public. Pentru acest scop, El le-a înzestrat cu puterea sabiei, pentru a-i apăra și încuraja pe cei ce sunt buni, și de a-i pedepsi pe cei care fac răul.[462]

462. *Romani 13:1-4. 1 Petru 2:13,14.*

II. Le este permis creștinilor să accepte și să execute slujbe de autoritate civilă, atunci când sunt chemați la aceasta.[463] În ducerea la îndeplinire a unei astfel de slujbe, ei sunt responsabili în mod deosebit pentru menținerea evlaviei, a dreptății și păcii, în concordanță cu toate legile sănătoase ale acelui stat.[464] Acum, în epoca Noului Testament, ei pot, în îndeplinirea acestui scop, duce războaie, cu ocazii drepte și necesare.[465]

463. *Proverbele 8:15,16. Romani 13:1,2,4.* ***464.*** *Psalmi 2:10-12. 1 Timotei 2:2. Psalmi 82:3,4. 1 Petru 2:13. 2 Samuel 23:3.* ***465.*** *Luca 3:14. Romani 13:4. Matei 8:9,10. Apocalipsa 17:14,16. Faptele Apostolilor 10:1,2.*

III. Dregătorul civil nu trebuie să-și asume dreptul de a administra Cuvântul și sacramentele, sau puterea cheilor Împărăției Cerurilor.[466] Totuși, el are autoritatea și datoria să mențină ordinea, astfel ca unitatea și pacea să fie păstrate în biserică, astfel încât adevărul lui Dumnezeu să fie păstrat curat și în întregime, ca toate blasfemiile și ereziile să fie suprimate, toate stricăciunile și abuzurile în închinare și disciplină să fie prevenite

sau reformate, și toate rânduielile lui Dumnezeu să fie așezate, administrate, și respectate corect.[467] Pentru o mai bună îndeplinire a acestor îndatoriri, el are puterea de a convoca sinoade, să fie prezent la acestea și să poarte grijă pentru ca orice este decis de ele să fie în acord cu voia lui Dumnezeu.[468]

466. *2 Cronici 26:18. Matei 16:19. Matei 18:17.* ***467.*** *Isaia 49:23. Psalmi 122:9. Ezra 7:23. Ezra 7:25-28.* ***468.*** *2 Cronici 19:8-11.*

IV. Este datoria oamenilor este să se roage pentru dregători,[469] să îi cinstească,[470] să își plătească taxele și alte lucruri cuvenite,[471] să asculte de poruncile lor legitime, și să se supună autorității lor, din cauza conștiinței.[472] Necredința sau deosebirea în religie, nu elimină autoritatea legală și de drept a dregătorilor, nici nu-i scutește pe oameni de ascultarea cuvenită față de ei.[473] De la lucrurile acestea, nici persoanele eclesiastice nu sunt scutite,[474] așa că nici Papa nu are putere sau jurisdicție asupra lor în domeniile lor, sau asupra oricăruia dintre oamenii lor; și cu siguranță nu le poate lua proprietățile sau viața, dacă ajunge să-i judece drept eretici sau pentru orice alt pretext, oricare ar fi el.[475]

469. *1 Timotei 2:1,2.* ***470.*** *1 Petru 2:17.* ***471.*** *Romani 13:6,7.* ***472.*** *Romani 13:5. Tit 3:1.* ***473.*** *1 Petru 2:13,14,16.* ***474.*** *Romani 13:1. 1 Împărăților 2:35. Faptele Apostolilor 25:9-11. 2 Petru 2:1,10,11. Iuda 1:8-11.* ***475.*** *2 Tesaloniceni 2:4. Apocalipsa 13:15-17.*

24. Despre căsătorie și divorț

I. Căsătoria trebuie făcută numai între un bărbat și o femeie. Nu îi este permis niciunui bărbat să aibă simultan mai mult de o soție și niciunei femei să aibă simultan mai mult de un soț.[476]

476. *Geneza 2:24. Matei 19:5,6. Proverbele 2:17.*

II. Căsătoria a fost dată pentru ajutorul reciproc al soțului și soției, [477] pentru creșterea numerică a rasei umane prin urmași legitimi și a bisericii cu o sămânță sfântă,[478] și pentru a preveni imoralitatea.[479]

477. *Geneza 2:18.* ***478.*** *Maleahi 2:15.* ***479.*** *1 Corinteni 7:2,9.*

III. Tuturor oamenilor le este permis să se căsătorească, dacă sunt în măsură să își dea consimțământul în mod conștient pentru aceasta.[480] Totuși, datoria creștinilor este să se căsătorească numai în Domnul.[481] De aceea, cei care mărturisesc religia adevărată și reformată nu trebuie să se căsătorească cu cei necredincioși, papiștași sau alți idolatri, și cei care sunt evlavioși nu trebuie să se prindă la un jug nepotrivit, căsătorindu-se cu cei ce sunt din cale afară păcătoși în trăirea lor, sau care susțin erezii condamnabile.[482]

480. *Evrei 13:4. 1 Timotei 4:3. 1 Corinteni 7:36-38. Geneza 24:57,58.* ***481.*** *1 Corinteni 7:39.* ***482.*** *Geneza 34:14. Exod 34:16. Deuteronom 7:3,4.*

IV. Căsătoria nu este permisă între persoane care au relație de consangvinitate sau rudenie interzisă de Cuvântul lui Dumnezeu. [483] Astfel de căsătorii incestuoase, în care cele două persoane trăiesc împreună, ca soț și soție, nu pot fi făcute legitime vreodată printr-o lege omenească ori prin consimțământul părților.[484] Bărbatul nu se poate căsători cu nicio rudă a soției mai apropiată în legăturile de sânge decât se poate căsători cu cineva dintre propriile rude; nici femeia cu vreo rudă a soțului ei mai apropiată în legăturile de sânge decât se poate căsători cu cineva dintre propriile rude.[487]

483. *Levitic 18:1-30. 1 Corinteni 5:1. Amos 2:7.* ***484.*** *Marcu 6:18. Levitic 18:24-28.* ***487.*** *Levitic 20:19,21.*

V. Atunci când este descoperit adulterul sau preacurvia înainte de căsătorie, dar după ce persoana respectivă și-a dat consimțământul pentru logodnă, îi dă ocazia dreaptă părții nevinovate să renunțe la logodnă.[488] În cazul adulterului comis

după încheierea legământului de căsătorie, dovada acestuia îi permite părții nevinovate să divorțeze legitim,[489] și după divorț îi permite acesteia să se re-căsătorească – este ca și cum partea vinovată ar fi murit.[490]

488. *Matei 1:18-20.* ***489.*** *Matei 5:31,32.* ***490.*** *Matei 19:9. Romani 7:2,3.*

VI. Deși stricăciunea omului poate ajunge până acolo încât să invoce argumente iscusite pentru a-i separa pe aceia pe care Dumnezeu i-a adus împreună în legământul de căsătorie, totuși nimic în afara adulterului sau părăsirea intenționată a căminului, care nu poate fi remediată de biserică sau de autoritățile civile, nu poate fi considerat ca o cauză suficientă pentru a desființa legătura căsniciei.[491] O astfel de desființare trebuie realizată întotdeauna în public și respectând regulile ordinii, iar persoanele care sunt implicate într-o astfel de acțiune nu trebuie lăsate să acționeze după propria lor voie și discreție.[492]

491. *Matei 19:8,9. 1 Corinteni 7:15. Matei 19:6.* ***492.*** *Deuteronom 24:1-4.*

25. Despre Biserică

I. Biserica catolică [universală], care este invizibilă, este formată din numărul total al celor aleși, care au fost, sunt, sau vor fi aduși în una sub autoritatea lui Hristos, Capul Bisericii. Ea este mireasa, trupul, plinătatea lui Hristos, a Celui ce împlinește totul în toți.[493]

493. *Efeseni 1:10,22,23. Efeseni 5:23,27,32. Coloseni 1:18.*

II. Biserica vizibilă, care este de asemenea universală sub Evanghelie (nelimitată la o singură națiune, cum a fost înainte, în vremea Legii), este formată din toți aceia din întreaga lume care mărturisesc adevărata religie,[494] împreună cu copiii lor,[495] și este Împărăția Domnului Isus Hristos,[496] casa și familia lui

Dumnezeu,[497] în afara căreia nu există vreo posibilitate obișnuită de a fi mântuit.[498]

494. *1 Corinteni 1:2. 1 Corinteni 12:12,13.* ***495.*** *1 Corinteni 7:14. Faptele Apostolilor 2:39. Ezechiel 16:20,21. Romani 11:16. Geneza 3:15. Geneza 17:7.* ***496.*** *Matei 13:17. Isaia 9:7.* ***497.*** *Efeseni 2:19. Efeseni 3:15.* ***498.*** *Faptele Apostolilor 2:47.*

III. Hristos i-a dat acestei biserici vizibile și universale slujirea, oracolele și rânduielile lui Dumnezeu, pentru strângerea și desăvârșirea sfinților în viața aceasta, până la sfârșitul lumii, și le face, prin prezența și Duhul Lui, potrivit făgăduinței Lui, eficace în aceste scopuri.[499]

499. *1 Corinteni 12:28. Efeseni 4:11-13. Matei 28:19,20 . Isaia 59:21.*

IV. Această biserică universală a fost uneori mai mult, alteori mai puțin vizibilă.[500] Bisericile particulare, membre ale acesteia, sunt mai mult sau mai puțin pure, depinzând de modul în care este dată ca învățătură și primită doctrina Evangheliei, de administrarea rânduielilor și de modul în care închinarea publică este făcută în ele mai mult sau mai puțin pur.[501]

500. *Romani 11:3,4. Apocalipsa 12:6,14.* ***501.*** *1 Corinteni 5:6,7. Apocalipsa 2:1-29. Apocalipsa 3:1-22.*

V. Chiar și cele mai pure biserici de pe pământ sunt expuse atât amestecului cât și erorii;[502] iar unele au degenerat atât de mult încât au încetat să mai fie biserici ale lui Hristos și au devenit sinagogi ale Satanei.[503] Cu toate acestea, pe pământ va exista întotdeauna o biserică aptă să se închine lui Dumnezeu după voia Lui.[504]

502. *1 Corinteni 13:12. Apocalipsa 2:1-29. Apocalipsa 3:1-22.* ***503.*** *Apocalipsa 18:2. Romani 11:18-22.* ***504.*** *Matei 16:18. Psalmi 72:17. Psalmi 102:28. Matei 28:19,20.*

VI. Nu există niciun alt cap al bisericii decât Domnul Isus Hristos.[505] De aceea, Papa de la Roma nu poate fi, în niciun sens, capul ei, ci este acel Antihrist, omul nelegiuirii, fiul pierzării, care se ridică pe sine în Biserică împotriva lui Hristos și mai presus de tot ceea ce este chemat Dumnezeu.[506]

505. *Coloseni 1:18. Efeseni 1:22.* ***506.*** *Matei 23:8-10. 2 Tesaloniceni 2:3,4,8,9. Apocalipsa 13:6.*

26. Despre comuniunea sfinților

I. Toți sfinții care sunt uniți cu Isus Hristos, Căpetenia lor, prin Duhul Lui și, prin credință, au părtășie cu El în harurile, suferințele, moartea, învierea, și gloria Lui.[507] Fiind uniți unii cu alții în dragoste, ei sunt părtași darurilor și harurilor fiecăruia,[508] și sunt datori să își îndeplinească sarcinile, în public și în taină, care să conducă la binele lor reciproc, atât în ce privește omul lăuntric, cât și în omul dinafară.[509]

507. *1 Ioan 1:3. Efeseni 3:16-19. Ioan 1:16.* ***508.*** *Efeseni 4:15,16. 1 Corinteni 12:7. 1 Corinteni 3:21-23. Coloseni 2:19.* ***509.*** *1 Tesaloniceni 5:11,14. Romani 1:11,12,14. 1 Ioan 3:16-18. Galateni 6:10.*

II. Prin mărturia lor, sfinții au datoria de păstra o părtășie și comuniune sfântă în închinarea față de Dumnezeu și în a face orice slujiri spirituale care să le ajute în zidirea reciprocă.[510] Ei ar trebui de asemenea să se ajute reciproc în nevoile omului dinafară după posibilitățile și nevoile lor. Comuniunea aceasta, după cum Dumnezeu dă prilejul, trebuie extinsă la toți cei care cheamă Numele Domului Isus în fiecare loc.[511]

510. *Evrei 10:24,25. Faptele Apostolilor 2:42,46. Isaia 2:3. 1 Corinteni 11:20.* ***511.*** *Faptele Apostolilor 2:44,45. 1 Ioan 3:17. 2 Corinteni 8:1-24. 2 Corinteni 9:1-15. Faptele Apostolilor 11:29,30.*

III. Această comuniune pe care sfinții o au cu Hristos, nu-i face în niciun caz părtași substanței Dumnezeirii sau egali cu Hristos în vreo privință, fiind hulitor și neevlavios pentru cineva să afirme astfel de lucruri.[512] Comuniunea reciprocă a sfinților nu ia și nu încalcă în niciun fel dreptul fiecărei persoane de a dispune liber de bunurile și posesiunile proprii.[513]

512. *Coloseni 1:18. 1 Corinteni 8:6. Isaia 42:8. 1 Timotei 6:15,16. Psalmi 45:7. Evrei 1:8,9.* ***513.*** *Exod 20:15. Efeseni 4:28. Faptele Apostolilor 5:4.*

27. Despre sacramente

I. Sacramentele sunt semne și peceți sfinte ale legământului harului,[514] instituite nemijlocit de Dumnezeu,[515] ca să-L reprezinte pe Hristos și beneficiile Lui, și să confirme părtășia noastră în El.[516] De asemenea, ele au rolul de a stabili o diferență vizibilă între cei ce aparțin bisericii și restul lumii,[517] și să-i implice în mod solemn pe sfinți în slujirea lui Dumnezeu în Hristos, potrivit Cuvântului Său.[518]

514. *Romani 4:11. Geneza 17:7,10.* ***515.*** *Matei 28:19. 1 Corinteni 11:23.* ***516.*** *1 Corinteni 10:16. 1 Corinteni 11:25,26. Galateni 3:17.* ***517.*** *Romani 15:8. Exod 12:48 . Geneza 34:14.* ***518.*** *Romani 6:3,4.*

II. În fiecare sacrament există o legătură spirituală, sau o unire sacramentală, între semn și lucrul semnificat: de aici, numele și efectele unuia sunt atribuite reciproc.[519]

519. *Matei 26:27,28. Geneza 17:10. Tit 3:5.*

III. Harul care este oferit în sau prin sacramentele corect folosite nu este conferit de nicio putere aflată în ele. Eficacitatea unui sacrament nu depinde de evlavia sau intenția celui care îl administrează,[520] ci de lucrarea Duhului[521] și de cuvântul instituirii, care conține, împreună cu un precept care autorizează folosirea lui, făgăduința unui beneficiu pentru cei ce îl primesc

într-un mod vrednic.[522]

520. *Romani 2:28,29.* ***521.*** *Matei 3:11. 1 Corinteni 12:13.* ***522.*** *Matei 26:27,28.*

IV. Există numai două sacramente poruncite în Evanghelie de Hristos, Domnul nostru. Acestea sunt Botezul și Cina Domnului. Niciunul din aceste sacramente nu trebuie administrat de altcineva în afara slujitorului Cuvântului, ordinat în mod legitim.[523]

523. *Matei 28:19. 1 Corinteni 11:20,23. 1 Corinteni 4:1. Evrei 5:4.*

V. Sacramentele Vechiului Testament, în privința lucrurilor spirituale semnificate și oferite, au fost, ca substanță, aceleași ca și cele din Noul Testament.[524]

524. *1 Corinteni 10:1-4.*

28. Despre botez

I. Botezul este un sacrament al Noului Testament, poruncit de Domnul Isus Hristos[525] nu numai pentru primirea solemnă a celui botezat în biserica vizibilă,[526] ci și pentru a fi pentru el un semn și o pecete a legământului harului,[527] a altoirii lui în Hristos,[528] a regenerării,[529] iertării păcatelor[530] și dăruirii lui pentru Dumnezeu, prin Isus Hristos, ca să trăiască o viață nouă.[531] Acest sacrament, prin însăși rânduiala lui Hristos, trebuie continuat în Biserica Lui până la sfârșitul lumii.[532]

525. *Matei 28:19.* ***526.*** *1 Corinteni 12:13.* ***527.*** *Romani 4:11. Coloseni 2:11,12.* ***528.*** *Galateni 3:27. Romani 6:5.* ***529.*** *Tit 3:5.* ***530.*** *Marcu 1:4.* ***531.*** *Romani 6:3,4.* ***532.*** *Matei 28:19,20.*

II. Elementul exterior care trebuie folosit în acest sacrament este apa, cu care persoana în cauză trebuie botezată, în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt, de către un slujitor al Evangheliei, chemat la aceasta în mod legitim.[533]

533. *Matei 3:11. Ioan 1:33. Matei 28:19,20.*

III. Cufundarea persoanei în apă nu este necesară; ci botezul este administrat corect prin turnarea sau stropirea apei peste persoana respectivă.[535]

535. *Evrei 9:10,19,20,21,22. Faptele Apostolilor 2:41. Faptele Apostolilor 16:33. Marcu 7:4.*

IV. Trebuie botezați nu numai cei care mărturisesc în fapt credința în și ascultarea de Hristos,[536] ci și pruncii, copiii unuia dintre părinții credincioși sau ai amândurora.[537]

536. *Marcu 16:15,16. Faptele Apostolilor 8:37,38.* ***537.*** *Geneza 17:7-9. Galateni 3:9,14. Coloseni 2:11,12. Faptele Apostolilor 2:38,39.*

V. Cu toate că este un mare păcat să se disprețuiască și să se neglijeze această rânduială,[538] totuși harul și mântuirea nu sunt atât de inseparabil legate de ea, încât nicio persoană să nu poată fi regenerată sau mântuită fără ea,[539] sau ca toți cei ce sunt botezați să fie negreșit și regenerați.[540]

538. *Luca 7:30. Exod 4:24-26.* ***539.*** *Romani 4:11.* ***540.*** *Faptele Apostolilor 8:13,23.*

VI. Eficacitatea Botezului nu este legată de momentul când este administrat.[541] Totuși, prin corecta folosire a acestei rânduieli, harul promis nu numai că este oferit, ci și, cu adevărat, arătat și conferit de către Duhul Sfânt acelora (fie maturi sau copii) cărora le aparține acest har, după sfatul voii lui Dumnezeu, la vremea hotărâtă de El.[542]

541. *Ioan 3:5,8.* ***542.*** *Galateni 3:27. Tit 3:5.*

VII. Sacramentul Botezului nu trebuie administrat unei persoane decât o singură dată.[543]

543. *Tit 3:5.*

29. Despre Cina Domnului

I. Domnul nostru Isus, în noaptea în care a fost vândut, a instituit sacramentul trupului și sângelui Său, numit Cina Domnului, și l-a rânduit ca să fie ținut în Biserica Lui până la sfârșitul lumii, pentru o aducere aminte continuă a jertfirii Sale în moartea Sa, pentru pecetluirea tuturor beneficiilor acestei jertfe pentru adevărații credincioși, pentru hrănirea lor spirituală și creșterea în El, pentru implicarea lor în toate îndatoririle pe care le au față de El, și pentru a fi o legătură și o garanție a comuniunii lor cu El și unul cu altul, ca membri ai trupului Său tainic.[544]

544. *1 Corinteni 11:23-26. 1 Corinteni 10:16,17,21. 1 Corinteni 12:13.*

II. Prin acest sacrament, Hristos nu este oferit Tatălui Său și nici nu se face vreo jertfă reală pentru iertarea păcatelor celor vii sau ale celor morți,[545] ci este vorba doar de o comemorare a acelei unice jertfiri de Sine, de către El Însuși, pe cruce, odată pentru totdeauna, reprezentând o ofrandă spirituală a tuturor laudelor noastre către Dumnezeu, pentru aceleași lucruri.[546] Astfel, sacrificiul papistaș făcut prin Masă (după cum numesc ei Cina) este cea mai abominabilă jignire adusă la adresa singurei jertfe a lui Hristos, care este singura propițiere pentru toate păcatele aleșilor Lui.[547]

545. *Evrei 9:22,25,26,28.* ***546.*** *1 Corinteni 11:24-26. Matei 26:26,27.* ***547.*** *Evrei 7:23,24,27. Evrei 10:11,12,14,18.*

III. În acest sacrament, Domnul Isus le-a rânduit slujitorilor să declare Cuvântul Său de instituire oamenilor, să se roage și să binecuvânteze pâinea și vinul, și astfel să le pună deoparte de la utilizarea obișnuită spre una sfântă, să ia și să frângă pâinea, să ia paharul și (ei administrându-și și sie înseși) să le dea pe amândouă participanților la Cină,[548] dar nimănui care nu este prezent atunci în adunare.[549]

548. *Matei 26:26-28. Marcu 14:22-24.* ***549.*** *Faptele Apostolilor 20:7. 1 Corinteni 11:20.*

IV. Mesele particulare sau primirea acestui sacrament de la un preot sau de la oricare altă persoană, în singurătate,[550] ca și oprirea paharului de la oameni,[551] închinarea înaintea elementelor, ridicarea lor în sus sau purtarea lor încolo și încoace spre a fi adorate, sau rezervarea lor pentru orice întrebuințare religioasă ulterioară, sunt toate contrare naturii acestui sacrament și instituirii făcute de Hristos.[552]

550. *1 Corinteni 10:16.* ***551.*** *Marcu 14:23. 1 Corinteni 10:25-29.* ***552.*** *Matei 15:9.*

V. Elementele exterioare din acest sacrament, atunci când sunt puse deoparte într-un mod potrivit pentru întrebuințarea rânduită de Hristos, au o legătură atât de strânsă cu Cel răstignit, încât, cu adevărat, chiar dacă doar sacramental, sunt uneori numite cu numele lucrurilor pe care le reprezintă, cum ar fi, trupul și sângele lui Hristos.[553] Totuși, în substanță și natură, ele rămân cu adevărat doar pâine și vin, așa cum au fost înainte.[554]

553. *Matei 16:26-28.* ***554.*** *1 Corinteni 11:26-28. Matei 26:29.*

VI. Doctrina cunoscută sub numele de transsubstanțiere, care susține că substanța pâinii și a vinului este schimbată în trupul și sângele lui Hristos, atunci când sunt consacrate de către un preot, sau prin orice alt mod, este contrară nu numai Scripturii, ci până și bunului simț și rațiunii. Ea distruge natura sacramentului și a fost și este cauza a numeroase superstiții și a grave idolatrii.[555]

555. *Faptele Apostolilor 3:21. 1 Corinteni 11:24-26.*

VII. Cei care îl primesc în mod vrednic, care se împărtășesc în exterior din elementele vizibile ale acestui sacrament,[556] se împărtășesc și lăuntric prin credință, în mod real și adevărat, totuși nu carnal și corporal, ci spiritual. Procedând astfel, ei Îl primesc și se hrănesc în mod spiritual cu Hristosul crucificat și cu toate beneficiile morții Lui. Astfel, trupul și sângele lui Hristos nu sunt prezente în mod carnal și trupesc în, cu, sau sub pâine și vin. Deci, ele sunt în mod real, dar spiritual, prezente în acest sacrament credinței sfinților, după cum sunt prezente elementele

exterioare pentru simțurile omenești.[557]

556. *1 Corinteni 11:28.* ***557.*** *1 Corinteni 10:16.*

VIII. Cu toate că oamenii ignoranți și nelegiuiți primesc elementele exterioare în acest sacrament, ei nu primesc și lucrul pe care îl semnifică acesta, ci, prin apropierea lor nevrednică de ele, se fac vinovați de trupul și sângele Domnului, spre pierzarea lor. De aceea, toți cei ignoranți și neevlavioși, pentru că nu sunt potriviți să se bucure de părtășia cu El, sunt nevrednici de Masa Domnului și nu pot, fără să nu comită un mare păcat împotriva lui Hristos, în timp ce rămân în această stare,[558] să se împărtășească din aceste sfinte taine, sau să fie admiși la ele.[559]

558. *1 Corinteni 11:27-29.* ***559.*** *1 Corinteni 5:6,7,13.*

30. Despre cenzurile bisericești

I. Domnul Isus, ca Împărat și Cap al Bisericii Sale, a stabilit o conducere a ei, prin intermediul purtătorilor de slujbă ai Bisericii, care este distinctă de autoritatea civilă.[560]

560. *Isaia 9:6,7. 1 Timotei 5:17. 1 Tesaloniceni 5:12. Faptele Apostolilor 20:17,28. 1 Corinteni 12:28. Evrei 13:7,17,24. Matei 28:18-20.*

II. Acestor slujitori le sunt încredințate cheile Împărăției Cerurilor. Prin virtutea lor, ei au puterea, respectiv, să lege sau să dezlege păcate, să închidă Împărăția pentru cel nepocăit, atât prin Cuvânt cât și prin disciplină, și s-o deschidă păcătoșilor care se pocăiesc, prin lucrarea Evangheliei și prin ridicarea disciplinei, după cum va cere situația.[561]

561. *Matei 18:17,18. Matei 16:19. Ioan 20:21-23. 2 Corinteni 2:6-8.*

III. Disciplina bisericii este necesară, pentru recâștigarea și reabilitarea fratelui care păcătuiește, pentru a-i descuraja pe alții să facă păcate asemănătoare, pentru curățirea acelei drojdii care ar putea afecta toată plămădeala, pentru apărarea onoarei lui

Hristos și a mărturiei sfinte a Evangheliei, și pentru prevenirea mâniei lui Dumnezeu, care ar putea cădea legitim asupra Bisericii, dacă se permite ca legământul și peceții lui să fie profanate de păcătoși notorii și încăpățânați.[562]

562. *1 Corinteni 5:1-13. 1 Timotei 5:20. Matei 7:6. 1 Timotei 1:20. 1 Corinteni 11:27-34. Iuda 1:23.*

IV. Pentru o mai bună ducere la îndeplinire a acestor scopuri, slujitorii Bisericii trebuie să înceapă prin mustrare, suspendare pentru o vreme de la sacramentul Cinei Domnului, și prin excomunicare din biserică, potrivit cu natura încălcării făptuite și cu vinovăția persoanei.[564]

564. *1 Tesaloniceni 5:12. 2 Tesaloniceni 3:6,14,15. 1 Corinteni 5:4,5,13. Matei 18:17. Tit 3:10.*

31. Despre sinoade și concilii

I. Pentru o mai bună guvernare și o mai mare edificare a bisericii, trebuie să existe adunări care în mod obișnuit sunt numite sinoade sau concilii.[565]

565. *Faptele Apostolilor 15:2,4,6.*

II. Întrucât autoritățile civile pot solicita în mod legitim organizarea unei întâlniri sinodale a slujitorilor Bisericii alături de alte persoane potrivite, pentru consultare și sfătuire în întrebări religioase.[566] În situația în care acestea sunt în mod deschis vrăjmași ai Bisericii, slujitorii lui Hristos pot alege ei înșiși să se întâlnească între ei, sau alături de alte persoane potrivite, delegate de bisericile lor locale.[567]

566. *Isaia 49:23. 1 Timotei 2:1,2. 2 Cronici 19:8-11. 2 Cronici 29:1-36. 2 Cronici 30:1-27. Matei 2:4,5. Proverbele 11:14.* ***567.*** *Faptele Apostolilor 15:2,4,22,23,25.*

III. Ține de sinoade și concilii să determine, ca slujitori, controversele legate de credință și cazurile ce țin de conștiință, să stabilească

reguli și instrucțiuni pentru o mai bună organizare a închinării publice înaintea lui Dumnezeu și privitor la conducerea Bisericii Sale, să primească plângeri în cazuri de proastă administrare, și să determine cu autoritate cele de mai sus. Aceste hotărâri și decizii, dacă sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie primite cu reverență și supunere, nu numai datorită acordului lor cu Cuvântul, ci și datorită autorității prin care au fost stabilite, ca fiind porunci de la Dumnezeu, hotărâte prin Cuvântul Lui.[568]

568. *Faptele Apostolilor 15:15,19,24. Faptele Apostolilor 15:27-31.*

IV. Toate sinoadele și conciliile din vremea apostolilor încoace, fie generale, fie particulare, pot comite și greșeli, și multe au greșit. De aceea, ele nu trebuie să devină o regulă a credinței și practicii, ci trebuie folosite ca un ajutor pentru amândouă.[569]

569. *Efeseni 2:20. 1 Corinteni 2:5. Faptele Apostolilor 17:11. 2 Corinteni 1:24.*

V. Sinoadele și conciliile nu trebuie să se ocupe decât de problemele bisericești. Astfel, ele nu trebuie să se amestece în chestiuni civile care privesc statul, decât sub formă de petiție cu smerenie, în cazuri extraordinare, sau sub formă de sfat, pentru liniștirea conștiinței, dacă li se cere aceasta de către autoritățile civile.[570]

570. *Luca 12:13,14. Ioan 18:36.*

32. Despre starea oamenilor după moarte și învierea morților

I. După moarte, trupurile oamenilor se întorc în țărână și sunt supuse putrezirii,[571] dar sufletele lor, care nu mor, nici nu adorm, pentru că sunt nepieritoare în ființa lor, se întorc imediat la Dumnezeul care le-a dat.[572] Sufletele celor neprihăniți, fiind făcute atunci perfecte în sfințenie, sunt primite în înălțimea cerurilor, unde văd fața lui Dumnezeu, în lumină și glorie, așteptând răscumpărarea deplină a trupurilor lor.[573] Sufletele celor răi sunt aruncate în Iad, unde rămân în chinuri și în

întuneric adânc, așteptând judecata zilei celei mari.[574] În afară de aceste două locuri pentru sufletele care sunt separate de trupurile lor, Scriptura nu mai recunoaște niciun altul.

571. *Geneza 3:19. Faptele Apostolilor 13:36.* ***572.*** *Luca 23:43. Ecclesiast 12:7.* ***573.*** *Evrei 12:23. 2 Corinteni 5:1,6,8. Filipeni 1:23. Faptele Apostolilor 3:21. Efeseni 4:10.* ***574.*** *Luca 16:23,24. Faptele Apostolilor 1:25. 1 Petru 3:19. Iuda 1:6,7.*

II. În ziua de apoi, cei ce vor fi în viață nu vor muri, ci vor fi schimbați;[575] toți cei morți vor învia, cu aceleași trupuri, și nu cu altele (cu toate că vor avea calități diferite), care vor fi unite din nou cu sufletele lor pentru vecie.[576]

575. *1 Tesaloniceni 4:17. 1 Corinteni 15:51,52.* ***576.*** *Iov 19:26,27. 1 Corinteni 15:42-44.*

III. Trupurile celor nedrepți vor fi înviate prin puterea lui Hristos spre ocară. Prin Duhul Său, trupurile celor neprihăniți vor fi înviate spre cinste, iar ei vor fi transformați pentru a fi asemenea trupului Său plin de glorie.[577]

577. *Faptele Apostolilor 24:15. Ioan 5:28,29. 1 Corinteni 15:43. Filipeni 3:21.*

33. Despre judecata finală

I. Dumnezeu a rânduit o zi când va judeca lumea în neprihănire prin Domnul Isus Hristos,[578] căruia Tatăl I-a dat toată puterea și judecata.[579] În acea zi, nu doar îngerii apostați vor fi judecați,[580] ci și toți cei care au trăit pe pământ. Ei vor apărea înaintea tronului de judecată al lui Hristos pentru a da socoteală pentru gândurile, cuvintele și faptele lor, și pentru a primi judecata potrivit cu ceea ce au făcut în trup, fie bine, fie rău.[581]

578. *Faptele Apostolilor 17:31.* ***579.*** *Ioan 5:22,27.* ***580.*** *1 Corinteni 6:3. 2 Petru 2:4. Iuda 1:6.* ***581.*** *2 Corinteni 5:10. Ecclesiast 12:14. Romani 2:16. Romani*

14:10,12. Matei 12:36,37.

II. Scopul pentru care Dumnezeu a hotărât ziua aceasta este acela de a arăta gloria îndurării Sale în mântuirea veșnică a celor aleși, precum și gloria dreptății Sale în condamnarea celor reprobați, care sunt păcătoși și neascultători. Atunci, cei neprihăniți se vor duce în viața veșnică și vor primi bucurii nespuse și înviorare, care vor veni din prezența Domnului; dar cei răi, care nu-L cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelia lui Isus Hristos, vor fi aruncați în chinul veșnic și vor fi pedepsiți cu o nimicire veșnică din prezența Domnului, și de la gloria puterii Lui.[582]

582. *Matei 25:31-46. Romani 2:5,6. Romani 9:22,23. Matei 25:21. Faptele Apostolilor 3:19. 2 Tesaloniceni 1:7,10.*

III. Domnul Hristos vrea ca noi să fim ferm convinși că va exista o zi a judecății, atât pentru a-i descuraja pe toți oamenii de la păcat, cât și pentru o mai mare mângâiere a celor evlavioși în încercările lor.[583] Totuși, El a păstrat necunoscută ziua când aceasta va avea loc, astfel ca oamenii să nu cadă în siguranță carnală, ci să fie întotdeauna veghetori, pentru că ei nu știu ceasul când va veni Domnul, și astfel, ei să fie pregătiți întotdeauna să spună: „Vino, Doamne Isuse, vino curând!” Amin.[584]

583. *2 Petru 3:11,14. 2 Corinteni 5:10,11.* ***584.*** *Matei 24:36,42,43,44. Marcu 13:35,36,37. Luca 12:35-37. Apocalipsa 22:20.*

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/ro/correo